

The Last Of The Mohicans

James Fenimore Cooper

ရှောက်ဆုံးလက်ကျန်မိုဟိုကန်

ဆုထက်

P Y I Z O N E R E A D E R S

Our three main national causes

- ✦ Non-disintegration of the Union - Our cause !
- ✦ Non-disintegration of the National Solidarity - Our cause !
- ✦ Perpetuation of National sovereignty - Our cause !

People's Desire

- ✦ Oppose those relying on external elements, acting as stooges, holding negative views
- ✦ Oppose those trying to jeopardize stability of the State and progress of the nation
- ✦ Oppose foreign nations interfering in internal affairs of the State
- ✦ Crush all internal and external destructive elements as the common enemy

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်စတော်များပြုစေရန်	- ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	- ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	- ဒို့အရေး

“နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ဝေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။”

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုသိန်ရိုး အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ဝေဖန်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စနစ်ဆွဲယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ဒိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

Four Political Objectives

- * Stability of the State, community peace and tranquillity, prevalence of law and order.
- * National reconsolidation.
- * Emergence of a new enduring State Constitution.
- * Building of a new modern developed nation in accord with the new State Constitution.

Four Economic Objectives

- * Development of agriculture as the base and all-round development of other sectors of the economy as well.
- * Proper evolution of the market-oriented economic system.
- * Development of the economy inviting participation in terms of technical know-how and investments from sources inside the country and abroad.
- * The initiative to shape the national economy must be kept in the hands of the State and the national peoples.

Four Social Objectives

- * Uplift of the morale and morality of the entire nation.
- * Uplift of national prestige and integrity and preservation and safeguarding of cultural heritage and national character.
- * Uplift of dynamism of patriotic spirit.
- * Uplift of health, fitness and education standards of the entire nation.

Pyi Zone Readers Level 2
Elementary 500 Words

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟီကန်

The Last of the Mohicans

James Fenimore Cooper

Retold by Raymond Sibley

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး ၅၀၀]

ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၇၈)၊ (ဧပြီလမ်း)

လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၂၊ ၂၂၄၃၇၅

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၈၁၆ / ၂၀၀၂ (၈)]

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၈၉၀ / ၂၀၀၂ (၁၀)]

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဆုပြည့်

မျက်နှာပုံးကာလာခွဲ

Alpha

စာစီနှင့် အပြင်အဆင်

ကိုသောင်းကြူ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမျိုးအောင်၊ ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက် (ယာယီ-၇၁၃)

၇၈၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - ကိုစင်ဦးနှင့် ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မူပိုင်[©] - ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးအောင် (ရက္ခဗေဒ)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

About the Author

James Fenimore Cooper lived from 1789 to 1851. He is considered the first important American novelist, and his tale, *The Last of the Mohicans*, has been called the most famous Indian story of all time.

Cooper was the inventor of wilderness adventures as well as sea-romance stories. As a boy growing up in Cooperstown, New York—a village his father, a prominent Quaker land-owner, founded—he had daily contact with the Indians on the frontier. The background and characters for many of his novels are drawn from these early impressions.

One of eleven children, Cooper entered Yale University at the age of thirteen, but was expelled for a prank. He went to sea for a time as a cabin boy and joined the navy. When he returned, he married and lived in Cooperstown and later, Scarsdale, New York, where his thirty-year writing career began.

Cooper wrote fifty books including thirty-three novels. His five most famous frontier works are *The Deerslayer*, *The Last of the Mohicans*, *The Pathfinder*, *The Pioneers*, and *The Prairie*. The hero of these novels—a woodsman called at different times Natty Bumppo, Hawkeye, or the Deerslayer—shares many exciting adventures with his Indian friend, Chingachgook, a Mohican chief. This series, called The Leather-Stocking Tales, has been called “an American epic of the expanding frontier.”

Other favourite Cooper novels young people read to this day are *The Pilot*, his great sea adventure, and *The Spy*, a tale of the turbulent days of the American Revolution.

ပြည်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များ ထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသာမယျက်စေဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားပြုစုသော အလေ့အထများသည် နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက် ရှိပါသည်။ အထွတ်အမြတ် (abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေဖြင့် စာလုံးရေ ၃၀၀ မှနေ၍ ၃၀၀၀ ထိ သိပ်မျှဖြင့် ဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အဆင့် (၁) မှ အဆင့် (၆) ထိ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည် တိုးတက်လာစေရေးနှင့် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာကို စံပြု၍ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသာမက အင်္ဂလိပ်စာပေ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများကို စိတ်ဝင်တစား ရှိလာစေရေးကို ရည်စူး၍ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ (bilingual) စာစဉ်များကို တင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ ဤစာစဉ်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား လေ့လာနေကြသည့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းအဆင့်နှင့် ဘွဲ့ကြိုကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ရာ၌ ပထမပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို မြန်မာ ပြန်ဆို ဖော်ပြထားပါသည်။ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ဖတ်ရှု၍ မိမိ၏ နားလည်နိုင်စွမ်းကို သန်းစစ်ပါ။ နားမလည်၊ မသိသော စကားလုံးအသစ်များ တွေ့ရှိပါက အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်ဖြင့် ရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထို့နောက် (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤစာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသား စနစ်တကျ ရှိလာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

FRENCH CANADA

MONTREAL ²

ST LAWRENCE

LAKE
CHAMPLAIN

LAKE
HORICAN

FORT
WILLIAM HENRY

FORT
EDWARD

HUDSON
RIVER

BOSTON

PLYMOUTH

NEW
YORK

LONG ISLAND

PHILADELPHIA

AMERICAN COLONIES

THE LAST OF THE MOHICANS

by

James Fenimore cooper

Retold by

Raymond Sibley

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

The Last of the Mohicans.

Just over two hundred years ago, the Hudson River valley in North America was the scene of cruel and bitter fighting between the English and French settlers. Once the Mohican tribe of Indians had lived quietly in this valley. Now, the soldiers of England and France fought each other in the thick forests that separated the two sides. Many Indians from several different tribes were fighting too, some on one side and some on the other.

The English had a garrison at Fort Edward. In the year 1757, two young girls, Alice and Cora Munro, were waiting there to travel on to Fort William Henry, where their father, General Munro, commanded the English soldiers. This garrison was fifteen miles away at the head of the Horican Lake.

One morning an Indian runner called Magua arrived at Fort Edward with two messages. The first was that the French commander, Montcalm, was advancing with a large force. The second, that General Munro needed more men at Fort William Henry.

It was decided to send fifteen hundred soldiers to Fort William Henry early the next day, by the usual military route. Since the soldiers were likely to

be attacked, Alice and Cora would not be travelling with them. The sisters would go by horse, on a secret but more difficult path through the woods, with a young major called Duncan Heyward. The Indian messenger Mague-was to be their guide.

Next morning they set off. The officer and the two girls were on horseback, and Magua led the way on foot. As they travelled along a dark narrow path through thick bushes, Alice, the younger sister, watched Magua closely. 'I don't trust him!' she whispered to Duncan Heyward.

'You may travel with the soldiers if you want to,' he replied, 'but their route is known to the enemy, while ours is still secret.'

'I'm sure we can trust him,' said Cora. She thought her sister was imagining things. But Alice was right to sense that they were not safe, for their father had once ordered Magua to be flogged for drunkenness. The young major knew of this, but had not told the two girls.

Magua was moving at a pace just above walking speed. He seemed to know the paths well, and the party followed him confidently, unaware that they themselves were being watched. They had travelled many miles when suddenly Magua slowed down, then stopped. 'We are lost,' he said. 'I can't find the next path.'

The sisters looked at each other, then at Major Heyward. 'What can we do?' asked Cora.

The major rode forward to look for himself. It was hopeless - thick bushes grew everywhere, and it was impossible to see ahead. Then, near the banks of a small stream, they came across three men.

One was an English frontier-scout, known as Hawk-eye. The others were Mohicans:

Chingachgook and his son Uncas. Hawk-eye put his rifle across his left arm and kept his right forefinger on the trigger as Major ' Heyward rode towards him. 'We are lost. Can you direct us to the fort called William Henry?' asked the major.

Hawk-eye laughed. 'You are very far off the track. It will be easier for you to follow the river to Fort Edward.' 'We left there this morning,' said Heyward, 'with our Indian guide.' Hawk-eye looked suspicious. 'An Indian lost in the woods?' he said disbelievingly. 'That is very strange. What tribe is he?' 'He is a Huron called Magua.' 'A Huron,' repeated Hawk-eye. 'They are treacherous and cannot be trusted. Let me have a look at this guide.'

The frontier-scout turned to look at Magua, who was leaning against a tree a little distance away, a cruel look on his face.

'If I go towards him,' said Hawk-eye, 'he will suspect something and run away through the trees. It would be better to let Chingachgook and Uncas capture him from behind.

'But just as Hawk-eye finished speaking, Magua turned suddenly and disappeared into the woods. The speed with which he moved took them by surprise and though they searched he was not to be found.

Now Heyward's party had no guide and no protection - and they were lost! The young major thought for a few minutes, then asked the frontier-scout if he and the two Indians would escort them to Fort William Henry.

Heyward promised to pay whatever they asked. After they had talked the matter over, Hawk-eye and the two Mohicans agreed.

The shadows of the evening were beginning to lengthen, so Hawk-eye pulled a bark canoe from the bushes at the edge of the river. The two girls got into it, while the Mohicans took their horses along the bank of the river to hide them until morning.

The little party paddled the canoe a short distance along the river, until they reached Glenn's Falls. Here they stepped out onto the rocks, where they were soon joined by Chingachgook and Uncas.

Hawk-eye and the two Indians went to find a cave where they could spend the night. They returned quickly, to lead the party to a big cave within sound of a rumbling waterfall. The Mohicans had brought venison and salt with them, and the scout made a fire to cook a meal. Uncas served the ladies, although usually Indian custom forbade warriors to wait on women.

He and his father Chingachgook were very much alike, but Alice was impressed by the young man's proud bearing. She said to Cora, 'I shall sleep soundly with such a fearless warrior to protect me!' When everyone had eaten, the entrance to the cave was concealed with some branches, and they prepared for sleep. The sisters rested peacefully in each other's arms, while the men took it in turn to keep guard.

Near dawn Hawk-eye shook Duncan Heyward awake, and told him he was going to bring the canoe to the landing place. The two Indians would remain on guard in front of the cave. When Hawk-eye had gone, Heyward decided to wake the sisters up, but before he could do so, there came loud yells and cries from outside the cave, followed by the sound of rifle fire!

For almost a minute the air was filled with frightening noise. Magua had returned with other members of the Huron tribe.

As Chingachgook and Uncas fired back at their enemies, Duncan Heyward watched for the return of Hawk-eye with the canoe. Then Hawk-eye came back, and with his first shot he killed one of their attackers. At this the other Hurons retreated, and silence returned.

'Back into the cave,' said Hawk-eye. 'The Hurons will attack again soon. There are about forty of them.'

The men then primed their pistols for, as Hawk-eye told them, the mist from the waterfall could dampen the powder.

Suddenly four Indians rushed from cover and made for the cave. Chingachgook and Uncas fired, and the two men in the lead fell to the ground. The other two hurled themselves upon Hawk-eye and Heyward.

Hawk-eye stabbed his attacker to the heart. Heyward struggled desperately with the other. They fought to the edge of the rocks, beyond which was a sheer drop to certain death. Just as Heyward felt they would both go over, he saw the knife of Uncas come down. His enemy released his grip and fell from sight over the edge. '

'Come back to cover!' shouted Hawk-eye. When they were all together again Uncas and Duncan Heyward looked at one another, then clasped hands in friendship.

As they did so, a shot rang out, the bullet striking a rock near Heyward's side. It was fired by an Indian who had climbed an oak tree on the opposite bank. They all took cover and waited. A long time went by before the Huron revealed himself and attempted another shot. When he appeared, Hawk-eye took careful aim and fired. The Indian fell into the foaming waters of the river.

Immediately Hawk-eye sent Uncas to the canoe for more powder for their rifles. But the canoe was being pulled away by a Huron, swimming hidden on its far side.

'Since we have no gunpowder, our rifles are useless now,' said Hawk-eye. 'We shall all die, because every path out of here will be watched. The only escape is by swimming downriver with the current. But we cannot leave the ladies.'

'You will have to,' said Cora. 'Duncan can stay with us here, and you three can escape and bring help from my father at Fort William Henry.'

After much talk and argument it was agreed that this was the best plan. One by one the men dropped into the stream and went with the current. The two sisters went back into the cave with Duncan Heyward. 'We shall be secret and safe,' said Alice, 'for even if the Hurons come back, they will not find us here.'

But they had not been long in the cave when they heard the sound of Huron voices outside. After some minutes of mutterings from the next cave, there was silence. Suddenly there was a rush. They were overpowered and dragged outside.

Magua looked down at them. 'Where are the bodies of the scout and the Mohicans?' he asked.

'They are not dead. They have escaped and gone to bring help,' said Duncan.

The Hurons rushed to the river and yelled with anger when they saw their three enemies had escaped. This made them look at Duncan, Alice and Cora with even more menace. But Magua had them under tight control. He issued orders and the three white people were taken across the river in a canoe.

On the opposite bank they were pushed out, and the Hurons split into two groups. Magua kept five men with him to guard the prisoners.

There were two horses, and Duncan helped Alice and Cora onto their backs. Magua led the way and they set off. After a long walk, the Hurons stopped to eat. Magua told Duncan to send Cora to him.

Cora had no idea why Magua wished to see her, so she stood before him in silence, waiting for him to speak.

'Daughter of Munro,' he said at last, 'your

father once said that no Indian on his camp should swallow firewater. But a white man gave some to Magua, and so your father had me tied to a post and flogged like a dog. On my back - the back of a Huron chief - are the scars of which I am ashamed.'

'Why are you telling me this?' asked Cora.

'I want you to live in my wigwam as my wife, so that Munro knows his daughter is fetching water for Magua, cooking his food and cleaning his wigwam. This would make Munro sad.'

'I shall never do that!' replied Cora. Magua looked coldly into her eyes, then he turned to the other Hurons. As he spoke they grew more and more angry until they hurled themselves at Duncan, Alice and Cora, dragged them away and tied them to trees. Once they were secure, the Hurons stood back.

Suddenly, with a loud scream, Magua threw his tomahawk. It struck the tree above Alice's head, cutting off some strands of her hair. This maddened Duncan, who broke loose and leapt at the Huron who was preparing to throw next. They fell together but just as the Indian raised his knife, the crack of a rifle was heard and the Huron dropped dead.

Magua and the four remaining Indians were taken completely by surprise as Hawk-eye, Chingachgook and Uncas ran out from behind the thicket. Duncan Heyward leapt forward too, and a violent fight took place. Four of the Hurons were killed within minutes, and Magua sank to the ground from a heavy blow by Chingachgook.

Alice and Cora put their arms around each other, weeping with the relief of being saved from death.

Hawk-eye told Duncan that they had heard the Hurons yelling around the caves, so they had returned, watched, and followed at a safe distance, waiting for the right moment to attack. While he was telling the story, Magua, who had been pretending, got to his feet and ran into the bushes out of sight. The Mohicans would have followed, but Hawk-eye stopped them. Soon the party moved back to where the two horses were standing, and Alice and Cora mounted. They set off once more in the direction of Fort William, with Hawk-eye in the lead. As darkness fell, he took them to a crumbling, tumbledown building, hidden in the trees, which he had remembered. 'We can rest here,' he said.

Hardly had they settled down before Chingachgook, who was on first watch, said that he could hear enemies outside in the darkness. 'Bring the horses in here,' whispered Hawk-eye, 'and everyone keep still.'

About twenty Hurons were moving about outside. Gradually they got nearer to the building until it seemed they must hear the horses breathing. Inside, the party waited nervously as the minutes passed. Then the sounds from the Hurons began to grow fainter. There were some burial mounds outside the building, and in respect for the dead the Hurons had moved away.

At last all was still. As soon as the Mohicans were sure it was safe, the whole party crept in the darkness to the banks of the stream. Here the two girls again mounted the horses.

'Now we walk along in the water,' said Hawk-eye, 'for that way we shall leave no trail.'

This they did for about an hour, until they came to a sandy bank with many trees. They left the water, and Hawk-eye led the way once more.

'It is a long and weary path from here to Fort William Henry,' he said, 'but I know the way very well. We must keep to the west, go through the mountains, and watch all the time for Montcalm's French soldiers.'

On they went - slowly, for ragged rocks and steep slopes made the route difficult. When they reached a flat and mossy summit, Hawk-eye told the sisters to get off their horses.

'We must let the horses loose here,' he told them. 'They can go no further.'

From the top of the hill they could see the southern shore of Horican lake below, and towards the west were the buildings of Fort William Henry. But all eyes went straight to the artillery of General Montcalm, who had moved his forces very close to the fort.

'Don't worry,' Hawk-eye said to the girls. 'The Mohicans and I will lead you to your father. There is a fog coming down which will help.'

They followed him down the steep slope until they reached level ground. By this time the fog was rolling down quickly, and they waited until it covered the camp of the enemy.

'We must move with care,' said Hawk-eye, 'for they have posted guards, both redskin and white.'

As they crept slowly through the fog, they heard all kinds of sounds: voices in French; voices in the Huron tongue; and the sounds of firing, both of musket and cannon ball. And all the time Hawk-eye was edging them closer and closer to the fort.

Suddenly the small group heard a voice above them. It was General Munro, the girls' father! Alice and Cora shouted through the fog to him, and within seconds some soldiers came out of the fort to help them in. It all happened with breathtaking speed.

The girls and their father were so overjoyed to see one another that in the days following they forgot the danger they were in. They forgot Montcalm, and the French soldiers, and the Indian warriors covering the fort.

Although they knew that they were in constant physical danger while the siege lasted, they forgot that too. Munro was almost defenceless, and was still waiting hopefully for Webb to arrive from Edward with reinforcements.

About the third day, Montcalm sent word that he was prepared to talk. General Munro decided to send Major Duncan Heyward as his agent, and Duncan left the fort with a white flag of truce. He was met by a French officer who took him to General Montcalm.

When Duncan entered the French commander's tent, he looked around with interest. Montcalm was with his senior French officers and some Indian chiefs - including Magua! The French general was very polite.

'Your leader is brave,' he said, 'but to save bloodshed, would it not be better to surrender to me now? I cannot hold back the anger of these Indians for much longer. If I let them, they will butcher you all. So let us speak of terms.'

'A powerful force is on its way to help us,' replied Duncan - and did not understand why Montcalm smiled.

They talked for a long time, but neither would give way, and at last Duncan stood up to leave. Then Montcalm showed him a letter captured from a messenger. It was written by General Webb who was expected to bring the relief force from Fort Edward. Montcalm showed it to Duncan who exclaimed in amazement, 'That is Webb's signature!'

The letter was addressed to Munro and stated that it was impossible to send any more men to help him. It advised him to surrender Fort William Henry immediately. Duncan was downcast, but General Montcalm was generous. 'I shall allow you all to leave with your weapons intact, and the King's colours, in an honourable and soldierly manner. Then I shall destroy the fort. You will not be harmed.'

When Duncan reported to Munro, the general accepted Montcalm's conditions. He signed a treaty agreeing to leave the fort next morning.

One who was not pleased was Magua, the Huron chief. 'Now the English are leaving,' he

muttered, 'the French no longer call them enemies. But they are still my enemies, and I will be revenged on them.'

The next day the English soldiers marched in formation to the French lines, to make their official surrender. Some time later, the women and the wounded moved out, accompanied by a handful of soldiers.

When they had walked a short distance from the fort, Cora noticed that Magua and the Hurons were watching a group of women who were beginning to fall behind the rest of the party. The French, under Montcalm, were a good distance away.

Suddenly a Huron ran and pulled a baby from its mother's arms, beat the child's head against a rock, threw the body down, and drove a tomahawk into the mother's brain. At this Magua gave a signal, and from the forest came more than two thousand Huron warriors, who rushed to the attack. While the cruel slaying of the defenceless went on, the sights and sounds of death were everywhere.

Magua himself took Alice and Cora as his prisoners. 'Come,' he said to Cora, 'my wigwam is still open to you.' She stood silent, sickened by the blood which covered his hands and arms. He dragged them to the trees, put them both on the same horse (for Alice had fainted) and led them along a trail through the forest. They stopped at the same high place where Hawk-eye had taken them, several days before.

From here they looked down at the killing on the plain below, for the Hurons did not cease until the slaughter was complete. After a long time, the cries of the wounded, the shrieks of horror and the yells of the murderers grew less and less until at last all was quiet.

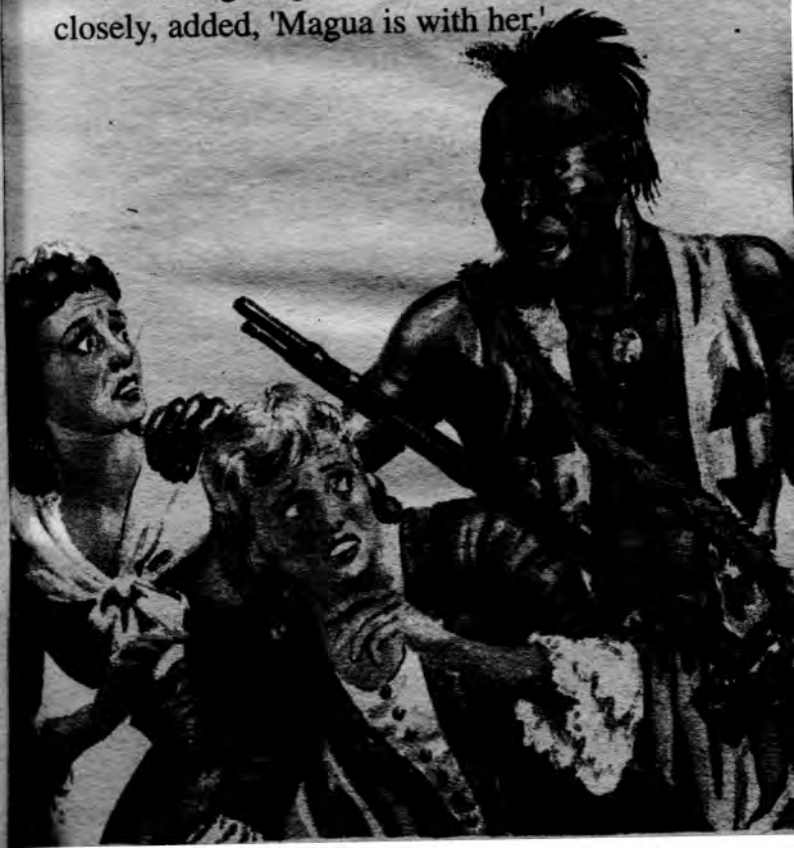
Later still Hawk-eye, Chingachgook, Uncas, Munro and Heyward searched for the bodies of Alice and Cora. Controlling their feelings of

horror, they looked closely at all the dead women, one by one. It was a sickening task. Then on a bush Uncas found a piece of the green veil that Cora had been wearing.

'She is alive!' said the general joyfully.

'Yes,' replied Hawk-eye, 'and with care, and if we go softly, we shall be able to follow her trail. But we must be patient.'

Chingachgook, examining the spot closely, added, 'Magua is with her.'

Progress was slow and painstaking but soon they found part of a necklace, and were encouraged. Heyward recognised it at once. It belonged to Alice. Her father's eyes filled with tears when he saw it.

As darkness came they had a meal of dried bear's meat, and rested, not far from the ruined fort. When Hawk-eye woke Duncan Heyward and Munro next morning he said, 'We must take great care, for we now have enemies both in front of us and behind us.'

Uncas and Chingachgook had gone to fetch a canoe from the edge of the lake near the

fort. When they returned, the party got into the canoe and paddled out over the calm waters of the Horican Lake. They kept close to the banks and little wooded islands for cover, and by late afternoon they had reached the northern end of the lake. The canoe was lifted from the water and the men carried it into the trees. Then they left a false trail, for when they came to a stream they walked back in the water to the lake before launching the canoe again, and paddling towards the western shore. Here the canoe was taken ashore and carefully hidden under a pile of branches before the party made camp.

In the morning, Hawk-eye led the way towards a forest. It was a wild region, but he and the two Indians knew it well.

They walked several miles without finding any trace of the girls, then Uncas pointed to the side of the trail. 'See,' he said, 'they have taken them further into the forest.'

Slowly they went on. Magua and his men had also left some false trails and turnings, but the three trackers were not fooled. By early afternoon they came to a large stream and the party walked along, in the water, until the evening.

As night came on, they reached a clearing in the trees where there stood about a hundred earth lodges, with several Indians moving around. The little party stayed out of sight, and after some talk it was decided that Chingachgook should take Munro to a small hiding-place he knew of nearby and guard him there. Hawk-eye and Uncas were to separate to spy out as much as they could about what the Hurons were doing.

Duncan Heyward then offered to do a very dangerous thing. He suggested that he be painted up, by Chingachgook, to look like one of the many entertainers who moved from camp to camp. His knowledge

of French would help to convince the Hurons of his friendliness. Once in the camp he could search for Cora and Alice. His friends were not convinced, but Duncan was stubborn and insisted, 'If they are somewhere in that village, I must try to free them, whatever the danger.'

So Chingachgook painted Duncan's face, with great skill, and soon the young major looked the part of a juggler. Hawk-eye told him what signals they would use, and where they would meet later. Once they were all clear as to their tasks, Uncas disappeared into the trees in search of Magua. Hawk-eye went off in a different direction.

As he walked into the camp, Duncan felt more keenly the dangers of his mission. It was by then quite dark. When he reached the earth lodges, he was met by children who peered at him but said nothing. In the centre of the village, some of the elders were sitting near a flaming torch. One of them looked like a chief. He spoke in Huron; Duncan replied in French. The chief then asked Duncan, in French, how he had entered the camp with his face painted.

'When an Indian chief visits his white friends, he takes off his buffalo robe and wears the shirt given him,' said Duncan. 'My Indian friends gave me paint to wear, when I visit their tribes.'

The elders were very pleased with this compliment and Duncan was invited to sit with them and chat. Half an hour passed and Duncan began to feel the strain. While they were speaking there arose a yelling in the forest, and a line of warriors came from the trees carrying scalps on a long pole. All the men in the village drew their knives and the squaws and children seized clubs and axes, before forming two lines. The war party marched between these lines into the middle of the camp, bringing two prisoners. The two men were mocked, tormented and struck as

they were pushed towards one of the earth lodges. There they were both tied to posts.

the torches flickered in the darkness, Duncan found the scene hideous and frightening. He worked his way near to the two captives and one of them turned his head and looked at Duncan with firm piercing eyes. It was Uncas!

The other captive was a Huron who had turned coward in the previous fight. After being insulted and shamed by words, he was stabbed in the heart with a hunting-knife. Immediately all the torches in the lodge were dashed into the earth, burying everything in darkness. In the few seconds before he was jostled away, Duncan heard Uncas whisper that Hawk-eye was still free.

Outside the lodge a warrior approached Duncan with a strange request.

'There is an evil spirit in my wife,' he said. 'Can you use your medicine to frighten it away?'

Now Duncan knew a little about Indian customs and he felt it would be a good excuse to move around the camp, so he agreed. The Huron walked towards the edge of the village. 'Come, follow me,' he said. Then he pointed at Uncas.

'The Mohican will die in the morning,' he said. 'The sun will shine on his shame and the squaws will see his flesh tremble.'

On their way to the Huron's sick wife, they went by a bear which was at the side of the path. Indians often kept tamed bears near the camp so Duncan was not afraid. It seemed to take little notice of them, but as soon as they had gone by, it followed them at a distance.

The Huron stopped near some openings in the rocks. Through one of these was the sick woman. She had been put there by the Indians who thought that the spirit would have more difficulty getting through stone walls to torment her.

Duncan insisted that the Indian left him alone with the woman, who seemed to be in a deep sleep. Once he had gone Duncan began to look about him. Suddenly the bear appeared in the stone doorway. It lifted its head to one side - it was Hawk-eye inside the skin! When Duncan had recovered from the shock, Hawk-eye explained that he had seen one of the Indian conjurers in the woods, preparing to get into the bearskin. He had overpowered the man and tied him to a tree. Then he had put on the bearskin himself.

'After spending years in the wild, I know the nature and movements of animals very well,' he added.

'What have you found out?' asked Duncan.

'The fair one, Alice, is on the other side of this wall. You must go to her, for the sight of me as a bear would frighten her. You had better rub off some of your paint first.'

After he had done this, Duncan went in to Alice. Although she was very relieved to be rescued, she was very pale and nervous. He told her that her father was safe, and then he asked where Cora was. 'She has been taken to another place by Magua.' Duncan picked up some Indian blankets. 'I will wrap you in these and carry you outside. The Hurons will think you are the sick woman.'

Outside in the darkness, some of the Hurons were still waiting. 'Where are you taking her?' asked the husband.

'I have shut the evil spirit in the rocks,' replied Duncan. 'Now I am taking her into the woods to give her some strengthening roots to eat. I will return her to your wigwam when the sun comes again.' With that he left them. When he was some distance from the village, Duncan put Alice down. Hawk-eye joined them and pointed out the path to safety.

'If you meet any of the Delawares, they will help you, for their tribe and the Mohicans are the same people and the same stock. They are all children of the tortoise.'

'What about you?' asked Alice.

'I shall go back and free Uncas,' said Hawkeye.

They parted, and Hawk-eye, still in the bear costume, made his way back to the village. Although the Hurons had gone into their lodges for the night there was, nevertheless, great danger. There were two warriors near the lodge where Uncas was captive, and Hawk-eye waited in hiding for many long minutes until they had moved away and all was quiet.

At first Uncas thought his enemies had sent a beast to torment him, until he realised it was Hawk-eye. As soon as he had been cut loose, he whispered to Hawk-eye, 'We must make for the Delawares, for they are the children of my grandfathers and will help us.'

'Stealthily they moved through the camp and into the trees, moving towards the distant fires of the Delaware tribe. They walked all through the night. As day began to dawn they came up with Alice and Duncan Heyward together they moved on, until they reached the children of the tortoise.

Later that morning when Tamenund, the wise man of the Delawares, saw Uncas for the first time, his eyes opened wide. He pointed to the beautifully tattooed blue tortoise on the young Mohican's chest and asked, 'Who are you?'

'I am Uncas, the son of Chingachgook, son of the great turtle, Unamis. The blood of the turtle has been in many chiefs, but all are dead, except my father and myself.'

'Then you are the last of the Mohicans?' said Tamenund.

'I am,' said Uncas proudly.

Tamenund was so happy to hear this that he offered the best of the Delaware warriors to track down Magua and rescue Cora.

'Our spies say he is not far from here, with some of the Hurons. They have put the maiden into one of the caves, under guard.'

So it was decided that Uncas, because he was the last of his tribe, should attack the

main force of the Hurons with the Delawares, while Hawk-eye, with twenty men and rifles, should go by another route to pick up Munro and Chingachgook. They would join Uncas near the cave where Cora was being held.

When he was fully prepared, Hawk-eye led his small band of braves out of the camp and along a stream. All seemed quiet and peaceful in the trees, and at the beaver lodges they met Munro and Chingachgook. By this time they could hear the sounds of battle in the distance. Slowly and quietly they moved towards the denser and darker part of the forest where the heavy fighting was taking place, and where they knew Cora was held captive.

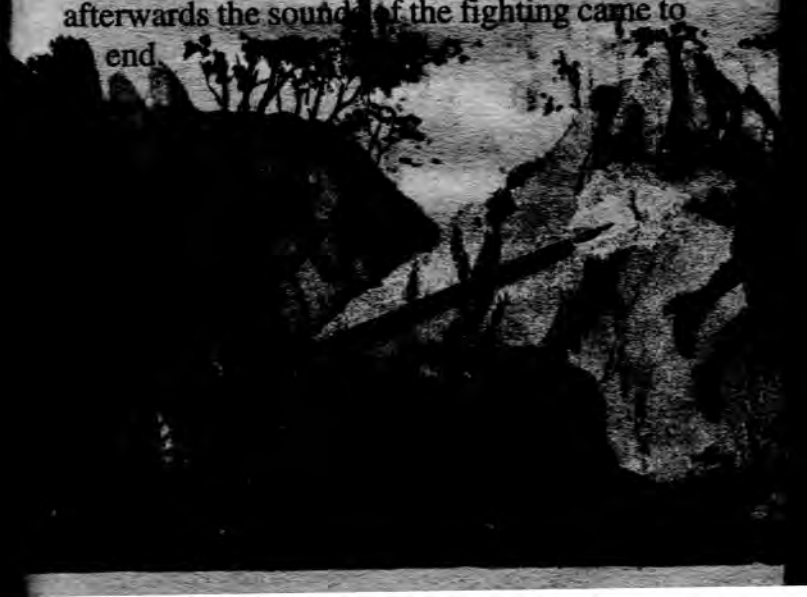
When the party came within sight of the caves, they saw that Uncas and his followers had burst through the Huron lines, forcing them to retreat. At the thought of Cora, Duncan Heyward pushed past Hawk-eye and rushed towards the caves. Once inside, he searched desperately for the girl.

Then in one of the gloomy passages he found himself side by side with the fighting Uncas. Several paces away they caught sight of Cora's white robe, for Magua and another Huron were pulling her along with them.

Uncas threw down his rifle and leapt towards her. As he reached Magua, the other

Huron pushed his knife into Cora's heart. At the moment she fell, Uncas stumbled and Magua buried his tomahawk in the Mohican's body. Uncas turned to strike down Cora's murderer, but the effort was his last. Now he faced Magua, who drove his knife three times into the Mohican's heart.

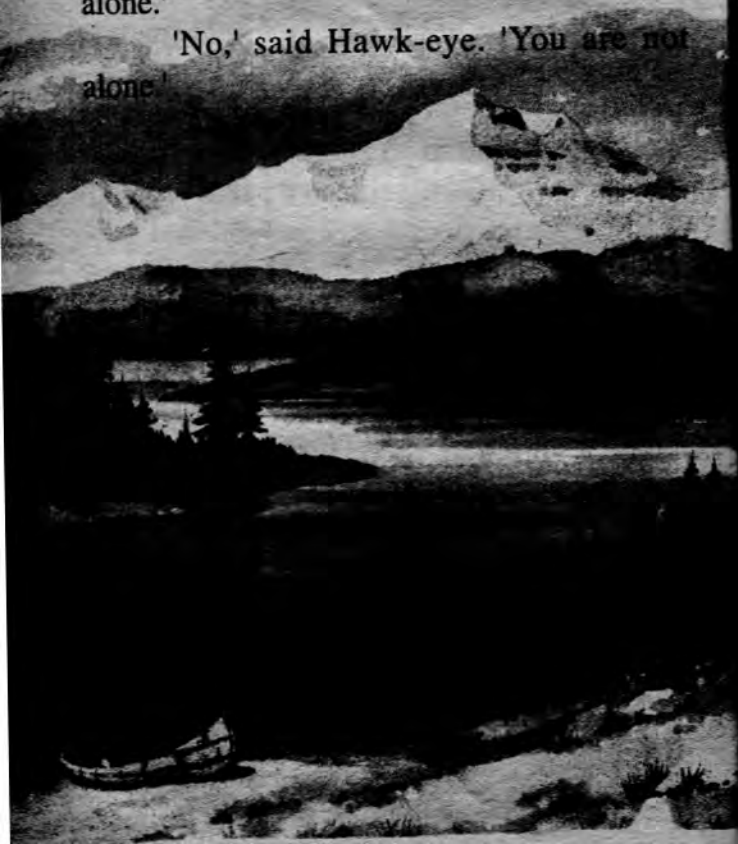
These deaths happened with such speed that Duncan had barely reached the bodies of Cora and Uncas when Magua ran out to the edge of the rock. There he made an enormous leap over a wide drop to reach the safety of the other side. He fell short, but grasped a shrub in an attempt to lift himself. Hawk-eye aimed his rifle and fired. The body of Magua fell to its destruction, and soon afterwards the sound of the fighting came to end.

As the sun rose next day, with the battle over and the Hurons beaten, many wept for those who had died. The bodies of Cora and Un cas were on the ground. They had been prepared for burial and were covered in flowers, ornaments, bracelets and medals.

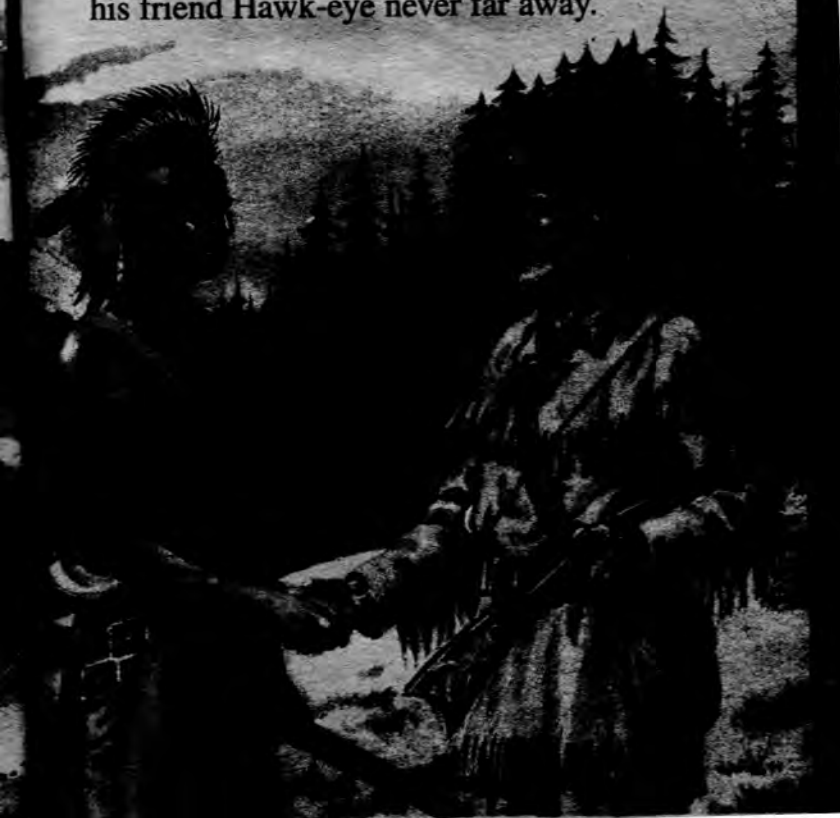
But Chingachgook said, 'Why do you mourn and weep? They died bravely! My boy is dead. All my race have gone now. I am alone.'

'No,' said Hawk-eye. 'You are not alone.'

He stretched out his hand, and Chingachgook grasped it firmly in deep friendship. Their heads bowed, while burning tears fell on the body of Uncas, the last of the Mohicans.

Munro never recovered from the shock of his daughter's death. Alice returned to England with Duncan Heyward, Chingachgook lived on for many years, with his friend Hawk-eye never far away.

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟီကန်

The Last of the Mohicans

James Fenimore Cooper

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟ်ကန်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်ခန့်က မြောက်အမေရိက တိုက်ရှိ ဟဒ်ဆန်မြစ်ဝှမ်းဒေသသည် လာရောက် အခြေချနေထိုင်ကြသော အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့အကြား ဖြစ်ပွားသည့် ရက်စက်၍ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ၏ မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ တစ်ချိန်က ဤမြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် အင်ဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုတစ်ခု ဖြစ်သော မိုဟ်ကန်လူမျိုးစု အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ စစ်သားများသည် ထူထပ်လှသော တောအုပ်အတွင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး တိုက်ခိုက်နေခဲ့ပေရာ ထိုဒေသသည် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကွဲ၍ သွားခဲ့ရပေသည်။ ကွဲပြားခြားနားသော လူမျိုးစုပေါင်းစုံမှ အင်ဒီးယန်း အမြောက်အမြားသည်လည်း တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြပြီး တချို့မှာ ဘက်တစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း၊ တချို့မှာ အခြားဘက် တစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့တွင် ဖို့တ်အက်ဒွပ်ခံတပ်၌ အစောင့်တပ်ရင်းတစ်ရင်းရှိ၏။ ၁၇၅၇-ခုနှစ်ထဲတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးဖြစ်သော အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာမန်ရီးတို့သည် ဖို့တ်ဝီလျံဟင်နရီခံတပ်သို့ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ထိုနေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်မန်ရီးသည် ထိုဖို့တ်ဝီလျံဟင်နရီခံတပ်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များအား ကွပ်ကဲရပေသည်။ ယင်းစစ်တပ်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟ်ကန်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်ခန့်က မြောက်အမေရိက တိုက်ရှိ ဟဒ်ဆန်မြစ်ဝှမ်းဒေသသည် လာရောက် အခြေချနေထိုင်ကြသော အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့အကြား ဖြစ်ပွားသည့် ရက်စက်၍ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ၏ မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ တစ်ချိန်က ဤမြစ်ဝှမ်းဒေသတွင် အင်ဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုတစ်ခု ဖြစ်သော မိုဟ်ကန်လူမျိုးစု အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ စစ်သားများသည် ထူထပ်လှသော တောအုပ်အတွင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး တိုက်ခိုက်နေခဲ့ပေရာ ထိုဒေသသည် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကွဲ၍ သွားခဲ့ရပေသည်။ ကွဲပြားခြားနားသော လူမျိုးစုပေါင်းစုံမှ အင်ဒီးယန်း အမြောက်အမြားသည်လည်း တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြပြီး တချို့မှာ ဘက်တစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း၊ တချို့မှာ အခြားဘက် တစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့တွင် ဖို့တ်အက်ဒွပ်ခဲတပ်၌ အစောင့်တပ်ရင်း တစ်ရင်းရှိ၏။ ၁၇၅၇-ခုနှစ်ထဲတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးဖြစ်သော အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာမန်ရီးတို့သည် ဖို့တ်ဝီလျဟင်နရီခဲတပ်သို့ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ထိုနေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်မန်ရီးသည် ထိုဖို့တ်ဝီလျဟင်နရီခဲတပ်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များအား ကွပ်ကဲရပေသည်။ ယင်းစစ်တပ်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

သည် တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်မျှ ကွာဝေးသော ဟော်ရီကန်ရေအိုင်၏ ထိပ်တွင် တည်ရှိပေသည်။

တစ်မနက်တွင် မာဂျီဟု ခေါ်သော အင်ဒီးယန်းလူမျိုး အပြေးသမား အထောက်တော်တစ်ဦးသည် လတင်းနှစ်ခုနှင့်အတူ ဖို့တ်အက်ဒွပ်ခဲတပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ပထမ သတင်းမှာ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် မွန်ကမ်းသည် ဧရာမတပ်တစ်တပ်နှင့်အတူ ရှေ့သို့ချီတက်လာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ သတင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်မန်ရိုးအနေနှင့် ဖို့တ်ဝီလျံဟင်နရီ ခဲတပ်တွင် လူအင်အား ထပ်မံလိုအပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

ဖို့တ်ဝီလျဟင်နရီ ခံတပ်သို့ စစ်သည် တစ်ထောင့်ငါးရာအား
နောက်တစ်နေ့ စောစောပိုင်းတွင် ယခင်သွားနေကျ စစ်လမ်း
ကြောင်းမှ စေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ စစ်သည်များအနေနှင့်
တိုက်ခိုက်ခံရနိုင်သော အနေအထားရှိသည်ဖြစ်၍ အဲလစ်စ်နှင့်
ကိုရာတို့သည် သူတို့နှင့်အတူ ခရီးထွက်၍မဖြစ်ပေ။ ညီအစ်မနှစ်ဦး
အနေနှင့် လူသူမသိသည့် ပို၍ခက်ခဲသောလမ်းကြောင်းမှ တောအုပ်
ကို ဖြတ်၍ ဒန်ကန်ဟေးဝပ်ဟု ခေါ်သော လူငယ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး
နှင့်အတူ မြင်းစီး၍ သွားကြရပေမည်။ အင်ဒီးယန်း သတင်းပို့
သမား မာဂျီသည် သူတို့၏ လမ်းပြ ဖြစ်ရပေမည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူတို့ ခရီးစထွက်ခဲ့ကြ၏။
စစ်ဗိုလ်နှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးတို့သည် မြင်းဖြင့် ဖြစ်ကြပြီး မာဂျီ
သည် ခြေလျင်ဖြင့် လမ်းကြောင်းကို ဦးဆောင်သွားခဲ့၏။
သူတို့သည် ထူထပ်လှသော ချုံပုတ်များကို ဖြတ်၍ မှောင်မည်း
ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်းတစ်လျှောက် သွားနေစဉ်တွင် ညီမ
ဖြစ်သူ အဲလစ်စ်သည် မာဂျီအား အနီးကပ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။
“ကျွန်မတော့ သူ့ကို မယုံကြည်ဘူး” ဟု သူမက ဒန်ကန်
ဟေးဝပ်ကို လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်း ဆန္ဒရှိရင် စစ်သားတွေနဲ့အတူ သွားနိုင်သားပဲ”
ဟု သူမက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “ဒါပေမယ့် သူတို့သွားတဲ့
လမ်းကြောင်းကို ရန်သူက သိထားတယ်၊ ငါတို့သွားတဲ့လမ်းက
လူမသိသေးဘူး”

“သူ့ကို ကျွန်မတို့ ယုံကြည်နိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာပါ
တယ်” ဟု ကိုရာက ပြောလိုက်ပါသည်။ သူမက ညီမဖြစ်သူသည်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပီဟိကန်

တောင်ထင်မြောက်ထင် ထင်နေသည်ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့သော် အဲလစ်စ်က သူတို့အနေနှင့် လုံခြုံစိတ်ချရခြင်း မရှိကြောင်း တွေးမိသည်မှာ မှန်လှ၏။ တစ်ခါက သူတို့၏ ဖခင်ဖြစ်သူက မာဂ္ဂါအား အရက်မူးသည့် အပြစ်အတွက် ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကလေးက ထို အကြောင်းကို သိထားသည်။ သို့သော် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးအား ပြောမပြခဲ့ပေ။

မာဂ္ဂါသည် လမ်းလျှောက်သည့်နှုန်းထက် ကျော်၍ ခပ် သွက်သွက် သွားနေ၏။ သူသည် လမ်းကြောင်းအား ကောင်းစွာ သိသည့်ပုံ ပေါက်နေပေရာ ခရီးထွက်လာသည့်အဖွဲ့သည် သူတို့ အား စောင့်ကြည့်ခြင်းခံနေရသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ စိတ်ချယုံကြည် စွာဖြင့် သူ၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ မာဂ္ဂါက ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး ရပ်လိုက်သောအခါတွင် သူတို့သည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးပေါက်ခဲ့ကြပေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်နေပြီ” ဟု သူက ပြောပါ သည်။ “ကျွန်တော် ဆက်သွားရမယ့် နောက်လမ်းကြောင်းကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြ ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးဟေးဝပ်ကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။ “ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု ကိုရာက မေးလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကလေးက သူကိုယ်တိုင် ကြည့်ရန်အတွက် ရှေ့သို့ ဆက်၍ မြင်းစီးသွားခဲ့သည်။ မျှော်လင့်စရာမရှိပေ။ ထူထပ်လှသော

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝိပဿီကန်

ချုံနွယ်များသည် နေရာတိုင်းမှာပင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေပြီး
ရှေ့သို့လှမ်းမြင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းကလေး
တစ်ခု၏ ကမ်းဘေးအနီးတွင် သူတို့သည် လူသုံးဦးအား မမျှော်
လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြ၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

တစ်ဦးမှာ သိန်းငှက်မျက်လုံးဟု သိထားကြသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နယ်သစ်ရှာ စွန့်စားသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ အခြားနှစ်ဦးမှာ မိုဟီကန် အင်ဒီးယန်းများဖြစ်ကြသည်။ ချင်ဂါချွတ်နှင့် သူ၏သားအန်ကက်စ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် ဗိုလ်မှူးဟေးဝပ် သူ့ထံသို့ မြင်းစီးလာနေစဉ် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်အား သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထားပြီး သူ၏ညာဘက်လက်ညှိုးအား သေနတ်မောင်းပေါ် တင်ထားလျက်ဖြင့် ရှိနေ၏။ “ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်နေလို့ပါ။ ဝီလျံဟင်နရီလို့ ခေါ်တဲ့ ခဲတပ်ကို ခင်ဗျား လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မလား” ဟု ဗိုလ်မှူးကလေးက မေးလိုက်၏။

သိန်းငှက်မျက်လုံးက ရယ်လိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျားတို့ သွားရမယ့်လမ်းနဲ့ အဝေးကြီးရောက်နေပြီ။ ဖို့တ်အက်ဒွပ်ကို

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

ဦးတည်နေတဲ့ မြစ်အတိုင်းလိုက်တာက ခင်ဗျားတို့အဖို့ လွယ်လိမ့်မယ်”

“ဒီမနက် ကျွန်တော်တို့ အင်ဒီးယန်းလမ်းပြနဲ့အတူ အဲဒီက ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ” ဟု ဟေးဝပ်က ပြောလိုက်၏။

သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် သံသယဝင်သွားပုံ ပေါက်၏။

“အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်က တောထဲမှာ လမ်းပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား” ဟု သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။ “ဒါ အင်မတန် ထူးဆန်းတာပဲ၊ အဲဒီလူက ဘာလူမျိုးစုလဲ”

“သူက မာဂ္ဂါလို့ခေါ်တဲ့ ဟူရွန်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟူရွန်တစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ သူတို့တွေဟာ သစ္စာမရှိဘူး၊ နောက်ပြီး မယုံကြည်သင့်ဘူး၊ အဲဒီလမ်းပြကို ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ”

နယ်သစ်ရှာ စွန့်စားသူက မာဂ္ဂါကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီ၍ ရပ်နေပြီး သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်ကောက်ကျစ်သော အသွင် ပေါ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ဆီကို သွားရင် သူ တစ်ခုခု သံသယဝင်သွားပြီး သစ်ပင်တွေအကြား ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်၏။ “ချင်ဂါချွတ်နဲ့ အန်ကက်စ်တို့ကို သူ့ရဲ့နောက်ဘက်ကနေ ဖမ်းစေတာက ပိုကောင်းမယ်”

သို့သော် သိန်းငှက်မျက်လုံးက စကားကို အဆုံးသတ်ရုံသာ ရှိသေးသည်။ မာဂ္ဂါသည် ရုတ်တရက်လှည့်ပြီး တောအုပ်အတွင်း သို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ သူပြေးသွားသော အမြန်နှုန်းမှာ

သူတို့အား အံ့အားသင့်သွားစေပါသည်။ သူတို့က လိုက်ရှာကြ
သော်လည်း သူ့အား ရှာမတွေ့တော့ပေ။

ယခုအခါတွင် ဟေးဝပ်၏အဖွဲ့သည် လမ်းပြလည်း မရှိ၊
အကာအကွယ်လည်း မဲ့လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူတို့သည် လမ်းပျောက်
လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်မှူးဟေးဝပ်က မိနစ်အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားလိုက်
ပြီးနောက် သိန်းငှက်မျက်လုံးအား သူနှင့် အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက်
အနေနှင့် သူတို့အား ဖို့တ်ဝီလျံဟင်နရီ ခံတပ်သို့ စောင့်ရှောက်
လိုက်ပါနိုင်မည်လားဟု မေးလိုက်ပါသည်။

ဟေးဝပ်က သူတို့တောင်းသလောက် ပေးရန် ကတိပေး
လိုက်၏။ သူတို့သည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုကြပြီးနောက်
သိန်းငှက်မျက်လုံးနှင့် မိုဟိကန်နှစ်ဦးတို့က သဘောတူခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟ်ကန်

ညနေခင်း၏ အမှောင်ရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့၏။ သို့ဖြင့် သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် မြစ်၏ အခြေရှိ ချိုပုတ်များအတွင်းမှ သစ်ခေါက် ကနူးလှေအား ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက လှေပေါ်တက်လိုက်ကြရာ မိုဟ်ကန် သားအဖတို့က သူတို့စီးလာသော မြင်းများအား နောက်တစ်နေ့နံနက် ရောက်သည်အထိ ဝှက်ထားရန်အတွက် မြစ်၏ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ဆွဲ၍ ယူခဲ့ကြ၏။

ထိုအုပ်စုကလေးသည် မြစ်တစ်လျှောက် ခရီးအတန်ငယ် ကနူးလှေအား လှော်ခတ်လာခဲ့ပြီး ဂလင်းစံဖော ရေတံခွန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရ၏။ သူတို့သည် များမကြာမီမှာပင် ချင်ဂါချွတ်၊ အန်ကက်စ်တို့နှင့် ပူးပေါင်းမိကြလေသည်။

သိန်းငှက်မျက်လုံးနှင့် အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက်တို့က ထိုညတွင် သူတို့နားနေနိုင်သော လိုဏ်ဂူတစ်ဂူကို သွားရှာကြသည်။ သူတို့သည် အလျင်အမြန် ပြန်ရောက်လာကြပြီး ကျန်လူများအား ရေတံခွန်မှ ရေကျသံ တဝန်းဝန်း ကြားနေရသော လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ဂူ ရှိရာသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားခဲ့ကြ၏။ မိုဟ်ကန်များက ဆတ်သားနှင့် ဆားကို သူတို့နှင့်အတူ ယူဆောင်ခဲ့ကြရာ သိန်းငှက်မျက်လုံးက မီးမွှေး၍ စားစရာ ချက်ပြုတ်လိုက်ပါသည်။ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံတွင် စစ်သည်တော်များအနေနှင့် အမျိုးသမီးများအား အလေးအမြတ်ပြုခြင်းကို အစဉ်အားဖြင့် တားမြစ်ထားသော်လည်း အန်ကက်စ်သည် အမျိုးသမီးငယ်များအား တည်ခင်းကျွေးမွေးခဲ့ပေသည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

သူနှင့် သူ၏ ဖခင် ချင်ဂါချွတ်တို့သည် ရုပ်အတော်ဆင်ကြ၏။ သို့သော် အဲလစ်စ်ကမူ လူငယ်ဖြစ်သူ၏ မာန်မာနရှိသော အသွင်အား ပို၍ စွဲမက်မိခဲ့၏။ သူမက ကိုရာအား “ဒီလို စစ်သည်တစ်ယောက်ကသာ ငါ့ကို ကာကွယ်ပေးနေတယ်ဆိုရင် ငါ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်မိမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

လူအားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ လိုဏ်ဂူ၏ အဝင်ဝ အား သစ်ခက်များဖြင့် ဖုံးကွယ်ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြပြီး သူတို့သည် အိပ်စက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသားများက အလှည့်ကျ စောင့်ကြပ်ပေးနေစဉ်တွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ နားနေခဲ့ကြ၏။

အရုဏ်တက်ခါနီးတွင် သိန်းငှက်မျက်လုံးက ဒန်ကင် ဟေးဝပ်အား လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး သူသည် ကနူးလှေအား လှေဆိပ် ဆီသို့ သွားယူလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ အင်ဒီးယန်း သားအဖနှစ်ယောက်ကမူ ဂူ၏ရှေ့တွင် စောင့်၍ ကျန်နေခဲ့၏။ သိန်းငှက်မျက်လုံး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဟေးဝပ်က ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အား နှိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူ မနှိုးရသေးမီမှာပင် လိုဏ်ဂူ၏ အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော

ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဆက်၍ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။

တစ်မိနစ်နီးပါးခန့် ကြောက်လန့်စရာကောင်းသော အသံ
များဖြင့် လေထဲတွင် ပြည့်လျှံလာနေပေသည်။ မာဂ္ဂါသည် အခြား
လူမျိုးစုဝင်များနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချင်ဂါချွတ်နှင့် အန်ကက်စ်တို့က ရန်သူများအား ခံပစ်
နေစဉ် ဒန်ကန်ဟေးဝပ်သည် သိန်းငှက်မျက်လုံး ကနူးလှေနှင့်
အတူ ပြန်အလာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် သိန်းငှက်
မျက်လုံး ပြန်ရောက်လာပြီး သူ၏ ပထမ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင်
သူတို့အား တိုက်ခိုက်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်အား သတ်လိုက်
နိုင်၏။ ဤတွင် အခြားဟူဂွန်များသည် တပ်ပြန်ဆုတ်သွားကြပြီး
တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြန်၏။

“ဂူထဲကို ပြန်ဝင်ကြ” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်၏။ “ဟူရွန်တွေက မကြာခင် ထပ်တိုက်လိမ့်မယ်၊ သူတို့တွေ လေးဆယ်လောက် ရှိတယ်”

သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူတို့အား ပြောပြသကဲ့သို့ သေနတ် ယမ်းများ ရေတံခွန်မှ ရေခိုးရေငွေ့များကြောင့် စိုထိုင်းသွားနိုင် သဖြင့် အမျိုးသားများက သူတို့၏ ပစ္စတိုသေနတ်များကို ယမ်း ဖြည့်လိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက် အင်ဒီးယန်း လေးယောက်သည် အကာ အကွယ် ရှိရာမှ ပြေးထွက်လာပြီး ဂူရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာနေကြသည်။ ချင်ဂါချွတ်နှင့် အန်ကက်စ်တို့က သေနတ်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

ဖြင့် ပစ်လိုက်ကြရာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်လာနေသော အင်ဒီးယန်း နှစ်ယောက် မြေပြင်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။ အခြားနှစ်ယောက်ကမူ သိန်းငှက်မျက်လုံးနှင့် ဟေးဝပ်အပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်တိုက်လိုက် ကြ၏။ သိန်းငှက်မျက်လုံးက တိုက်ခိုက်လာသူအား အသည်း နှလုံးရှိရာသို့ ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ဟေးဝပ်သည် အခြားတစ်ယောက်နှင့် အသက်ကို ပမာမထားဘဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သူတို့သည် ကျောက်ဆောင်၏ အစွန်တွင် တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြရာ တစ်ဘက်တွင် ကျောက်ဆောင်သည် မတ်စောက်စွာ နိမ့်ဆင်းသွား သဖြင့် အောက်သို့ကျပါက သေရန် သေချာပေသည်။ ဟေးဝပ်က သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ကျော်၍ကျပြီဟု ထင်လိုက် စဉ်မှာပင် အန်ကက်စ်၏ ဓား အောက်သို့ စိုက်ဆင်းလာသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။ သူ၏ ရန်သူသည် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အစွန်မှကျော်၍ မြင်ကွင်းမှ ပြုတ်ကျသွား ခဲ့သည်။

“အကာအကွယ်ရှိရာကို ပြန်လာကြ” ဟု သိန်းငှက် မျက်လုံးက အော်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး အတူတကွ ပြန်၍ ပေါင်းဆုံမိသောအခါ တွင် အန်ကက်စ်နှင့် ဒန်ကန်ဟေးဝပ်တို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိတ်ဆွေဖြစ်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အားရပါးရ လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်နေစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျည်ဆန်သည် ဟေးဝပ်၏ ဘေးဘက် အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်အား လာရောက်ထိမှန်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

မြစ်၏ တစ်ဘက်ကမ်းရှိ ဝက်သစ်ချပင်ပေါ်တွင် တွယ်တက်နေခဲ့သူ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်က ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံး အကာအကွယ်ယူလိုက်ကြပြီး စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြ၏။ ထိုဟူရွန်က သူ့ကိုယ်သူ ရှိနေသောနေရာကို ထုတ်ဖော်ပြသပြီး နောက်တစ်ချက် ပစ်လိုက်ခြင်းမပြုမီ အချိန်အတော်ကြာသွား ခဲ့သည်။ သူ့အား မြင်လိုက်ရသောအခါ သိန်းငှက်မျက်လုံးက သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအင်ဒီးယန်းသည် ဂယက်ထနေသော မြစ်ရေအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားခဲ့၏။

သိန်းငှက်မျက်လုံးက အန်ကက်စ်အား ရိုင်ဖယ်သေနတ် များအတွက် ယမ်းမှုန့်များ ယူဆောင်ရန် ကနူးလှေရှိရာသို့ ချက်ချင်း စေလွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကနူးလှေကား ဟူရွန် တစ်ယောက်က လှေ၏အခြားဘေးတစ်ဘက်မှ ကွယ်၍ ရေကူးရင်း ဆွဲယူသွားနေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ယမ်းမှုန့်တွေ မရှိဘူးဆိုရင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်တွေဟာ အခု အသုံးမဝင်တော့ဘူး” ဟု သိန်းငှက် မျက်လုံးက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေရုံပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကထွက်တဲ့ လမ်းတိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေ ကြမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ တစ်ခုတည်းသော လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့လမ်းက မြစ်ကို ရေစီးအတိုင်း ခုန်ပြီးကူးသွားတဲ့လမ်းပဲဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးတွေကို ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ဘူး။”

“ရှင်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ကိုရာက ပြောလိုက်၏။ “ဒန်ကန်က ဒီမှာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ နေခဲ့လိမ့်မယ်။ နောက်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟ်ကန်

ရှင်တို့သုံးယောက် လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပြီး ဖို့တ်ဝီလျံနရီ ခံတပ်က ကျွန်မရဲ့ အဖေဆီမှာ အကူအညီ တောင်းလာခဲ့ပါ”

အတော်ကလေး ပြောဆိုငြင်းခုံကြပြီးနောက်တွင် ဤစိတ်ကူးသည် အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူခဲ့ကြပေသည်။ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရေစီးအတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်ကြပြီး ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ ကူးခပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ညီအစ်မနှစ်ဦးက ဒန်ကန်ဟေးဝပ်နှင့်အတူ ဂူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ “ငါတို့တွေကို ဘယ်သူမှ မသိဘဲ လုံခြုံနေနိုင်တယ်” ဟု အဲလစ်စ်က ပြောပါသည်။ “ဟူရွန်တွေ ပြန်လာခဲ့ရင်တောင်မှ သူတို့တွေ ငါတို့ကို ဒီမှာ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့သော် အပြင်ဘက်မှ ဟူရွန်စကားပြောသံများကို သူတို့ ကြားလိုက်ရသောအခါ သူတို့အနေနှင့် ဂူထဲတွင် ကြာကြာနေလိုက်ရခြင်း မရှိသေးပေ။ နောက်ကပ်လျက် ဂူတစ်ဂူမှ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော အသံများကို မိနစ်အတန်ကြာအောင် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့၏။ သူတို့အပေါ် ချုပ်ကိုင်မိသွားပြီး အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

မာဂျီက သူတို့အား ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ “သိန်းငှက် မျက်လုံးနဲ့ မိုဟ်ကန်တွေရဲ့ အလောင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ” ဟု သူက မေးလိုက်၏။

“သူတို့ မသေဘူး၊ သူတို့ လွတ်သွားပြီ၊ အကူအညီခေါ်ဖို့ သွားပြီ” ဟု ဒန်ကန်က ပြောလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

ဟူရွန်တို့သည် ရန်သူသုံးဦး လွတ်မြောက်သွားကြောင်း သိရသောအခါတွင် မြစ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြပြီး ဒေါသအမျက်ဖြင့် ကြွေးကြော်အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။ ဤအကြောင်းကြောင့် သူတို့က ဒန်ကန်၊ အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့အား ပို၍ ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်း ကာ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မာဂ္ဂါက သူတို့အား တင်းတင်း

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝိပိဏန်

ကျပ်ကျပ် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့၏။ သူက အမိန့်များ ပေးနေခဲ့ပြီး လူဖြူသုံးယောက်အား ကနူးလှေဖြင့် တင်ကာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူး ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

မြစ်၏ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အား လူစုခွဲထားလိုက်ပြီး ဟူရွန်တို့သည် အုပ်စုနှစ်ခုခွဲလိုက်ကြ၏။ မာဂျီက အကျဉ်းသားများအား စောင့်ကြပ်ရန် သူနှင့်အတူ

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပီပီကန်

ငါးယောက် ချန်ထားလိုက်၏။ မြင်းမှာ နှစ်ကောင်ရှိနေရာ ဒန်ကန်က အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့အား မြင်းများ၏ ကျောပေါ်သို့ ကူတင်ပေးလိုက်သည်။ မာဂ္ဂါက လမ်းကို ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး သူတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ အတော်ဝေးဝေး လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဟူရွန်တို့က အစားအသောက်စားရန် ရပ်နားလိုက်ကြ၏။ မာဂ္ဂါက ဒန်ကန်အား ကိုရာကို သူ့ထံလွှတ်လိုက်ရန် ပြောလိုက်သည်။

ကိုရာသည် မာဂ္ဂါက သူမနှင့် တွေ့ချင်သည့်အကြောင်းကို မစဉ်းစားတတ်ပေ။ သို့ဖြင့် သူ၏ရှေ့တွင် သူ့အပြောကိုစောင့်ရှင်းတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရပ်နေခဲ့၏။

“မန်ရိုးရဲ့သမီး၊ နှင့်ရဲ့အဖေက တစ်ခါတုန်းက သူ့စခန်းမှာ ရှိတဲ့ ဘယ်အင်ဒီးယန်းမှ မီးတောက်ကဲ့ ရေကို မသောက်ရဘူးလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဖြူတစ်ယောက်က မာဂ္ဂါကို ဒီရေအချို့ပေးခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ နှင့်ရဲ့ အဖေက ငါ့ကို တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး ခွေးတစ်ကောင်လို ကြိမ်နဲ့ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဟူရွန်အကြီးအကဲတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောပြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ကျောပေါ်မှာ ငါ့အဖို့ အရှက်ရစရာ အမာရွတ်တွေ ရှိနေစေခဲ့တယ်”

“ဒါကို နှင့် ငါ့ကို ဘာကြောင့် ပြောနေတာလဲ” ဟု ကိုရာက မေးလိုက်၏။

“ငါ နှင့်ကို ငါ့ရဲ့ဇနီးအဖြစ်နဲ့ ငါ့ရဲ့တဲမှာ နေစေချင်တယ်။ ဒါဆို မန်ရိုးဟာ သူ့ရဲ့သမီးက မာဂ္ဂါအတွက် ရေခပ်ပေးရတယ်။ သူ့အစားအစာကို ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်။ သူ့ရဲ့တဲကို သန့်ရှင်းပေးရတယ်ဆိုတာ သိသွားမယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာက မန်ရိုးကို စိတ်ဆင်းရဲသွားစေလိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

“ငါ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မျှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ကိုရာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မာဂ္ဂါက သူမ၏ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ အေးစက်စက်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူက အခြားဟူရွန်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူက ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့သည် ဒေါသ ထွက်သည်ထက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် ဒန်ကန်၊ အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့အား တစ်ရှိန်ထိုးဝင်တိုက်လိုက်ပြီး သူတို့အား တရွတ်ဆွဲချသွားကာ သစ်ပင်များတွင် ချည်နှောင် ထားလိုက်ကြ၏။ သူတို့အား စိတ်ချရအောင် လုပ်ပြီးသည်နှင့် ဟူရွန်တို့သည် နောက်ဆုတ်၍ ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့် အတူ မာဂ္ဂါသည် သူ၏ ပုဆိန်တို့အား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ပုဆိန်သည် အဲလစ်စ်၏ ခေါင်းအထက် သစ်ပင်တွင် စိုက်ဝင် သွားခဲ့ပြီး သူမ၏ ဆံပင်မျှင်အချို့ကို ပြတ်ထွက်သွားစေခဲ့သည်။ ဤအခြင်းအရာက ဒန်ကန်အား ဒေါသဖြစ်သွားစေခဲ့၏။ သူသည် လွတ်အောင် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ပစ်ရန် ပြင်ဆင် နေသော ဟူရွန်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ အတူ လဲကျသွားခဲ့ပြီး အင်ဒီးယန်းက သူ၏ ဓားကို မြှောက်လိုက်စဉ် အခိုက်မှာပင် ရိုင်ဖယ်ပစ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဟူရွန် သည် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

သိန်းငှက်မျက်လုံး၊ ချင်ဂါချွတ်နှင့် အန်ကက်စ်တို့သည် သစ်ပင်အုပ်၏ နောက်ဘက်မှ ပြေးထွက်လာသဖြင့် မာဂ္ဂါနှင့်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

ကျန် အင်ဒီးယန်း လေးယောက်တို့သည် လုံးလုံး အငိုက်မိသွား ခဲ့ကြသည်။ ဒန်ကန်ဟေးဝပ်ကလည်း ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာခဲ့ရာ ပြင်းထန်လှသောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ဟူရွန်လေးယောက် သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အသတ်ခံလိုက်ကြရပြီး မာဂ္ဂါသည် ချင်ဂါချွတ်၏ ပြင်းထန်လှသော လက်သီးချက်ကြောင့် မြေပြင်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။

အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ဖက် ထားရင်း သေဘေးမှ လွတ်မြောက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် စိတ်သက် သာရာ ရသွားသဖြင့် ငိုကြွေးနေမိကြပေသည်။

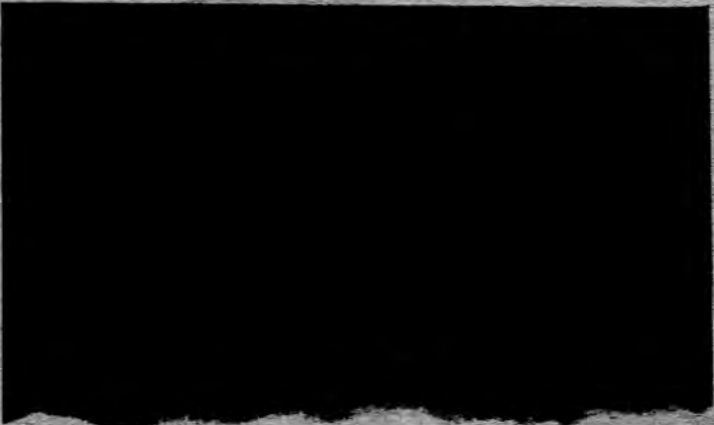
သိန်းငှက်မျက်လုံးက ဒန်ကန်အား သူတို့သည် ဂူကိုဝိုင်း၍ အော်ဟစ်နေသော ဟူရွန်များ၏ အသံကို ကြားခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြကြောင်း၊ ထို့နောက် သူတို့နောက်မှ အန္တရာယ်ကင်းလောက်သော အကာ အဝေးမှ လိုက်ခဲ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အချိန်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သူက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြနေစဉ်တွင် ဟန်ဆောင်နေသော မာဂ္ဂါသည် ထပြီး ချုံပုတ် များ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ မိုဟီကန် များက နောက်မှ လိုက်ကြရန် ရှိသော်လည်း သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူတို့အား တားထားလိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုအဖွဲ့သည် မြင်းနှစ်ကောင်အား ထားခဲ့ရာ နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရာ အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့က မြင်းများ ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် ဖိုတ်ဝီလျံခံတပ်သို့ ဦးတည်ပြီး သိန်းငှက်မျက်လုံး၏ လမ်းပြမှုဖြင့် ခရီးစထွက်ခဲ့

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

ကြသည်။ ညအမှောင် ကျရောက်လာသောအခါ သူက သူတို့အား သူ မှတ်သားထားသည့် သစ်ပင်များအတွင်း ဆွေးမြည့်ပြိုင်ပျက်နေသော အဆောက်အဦတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနားကြမယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

သူတို့အနေနှင့် အခြေတကျပင် မဖြစ်သေးမီ ပထမဆုံး
စောင့်ရန် အလှည့်ကျသူ ချင်ဂါချွတ်က အပြင်ဘက် အမှောင်
ထုထဲတွင် ရန်သူများ၏ အသံကို သူ ကြားရကြောင်း ပြောလာ
ပါသည်။ “မြင်းတွေကို ဒီအထဲယူလာခဲ့ကြ၊ နောက်ပြီး လူတိုင်း
ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
ပါသည်။

ဟူရွန် နှစ်ဆယ်ခန့်သည် အပြင်ဘက်တွင် တလှုပ်လှုပ်
သွားနေကြသည်။ သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း အဆောက်အဦ
ရှိရာသို့ နီးသည်ထက် နီးလာခဲ့ပေရာ မြင်းများ၏ အသက်ရှူ
ထုတ်လိုက်သော အသံကိုပင် ကြားရလောက်သည်ဟု ထင်မှတ်
ရပေသည်။ အတွင်းတွင်မူ ထိုအုပ်စုသည် မိနစ်များ ကုန်ဆုံး
သွားသည်နှင့် အမျှ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြရ၏။
ထို့နောက် ဟူရွန်တို့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများသည်
စတင်၍ တိုးသည်ထက် တိုးလာခဲ့ပေသည်။ အဆောက်အဦ၏

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟီကန်

အပြင်ဘက်တွင် လူသေမြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထားသော မြေပုံအချို့ ရှိနေပေရာ သေသူများအား အလေးအမြတ်ထားသောအနေနှင့် ဟူရွန်များသည် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ မိုဟီကန်တို့က စိတ်ချရပြီဟု ဆိုလျှင်ဆိုချင်း တစ်ဖွဲ့လုံး ချောင်းကလေး၏ ကမ်းရှိရာသို့ အမှောင်ထုထဲတွင် တွား၍ သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက မြင်းများပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ...ကျွန်တော်တို့ ရေထဲကနေ လျှောက်သွားကြမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ခြေရာ မကျန်ခဲ့မှာ” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်၏။

သူတို့ ဤအတိုင်း တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် သွားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သစ်ပင် အမြောက်အမြား ပေါက်နေသော သဲသောင်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရေထဲမှ တက်လိုက်ကြပြီး သိန်းငှက်မျက်လုံးက လမ်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ဦးဆောင်၍ သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒီကနေ့ ဖိုတ်ဝီလျံဟင်နရီ ခံတပ်ကို သွားမယ့်လမ်းကတော့ ရှည်လျားပြီး အင်မတန် ပင်ပန်းမယ့် ခရီးပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လမ်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်တွေကို ဖြတ်ပြီး အနောက်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားရမယ်၊ နောက်...မွန်ကမ်းရဲ့ ပြင်သစ်စစ်သားတွေကိုလဲ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

မညီညာသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် မတ်စောက်
သော ကုန်းစောင်းများက လမ်းခရီးအား ခက်ခဲစေသောကြောင့်
သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့သည်
ပြန်ပြူး၍ ရေမှော်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းထိပ်သို့
ရောက်ကြသောအခါ သိန်းငှက်မျက်လုံးက ညီအစ်မနှစ်ယောက်
အား မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြင်းတွေကို လွှတ်ထားလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊
သူတို့ ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး” ဟု သူက သူတို့အား ပြောပြ
လိုက်သည်။

သူတို့သည် တောင်ကုန်း၏ ထိပ်မှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ
ဟော်ရီကန်ရေအိုင်၏ တောင်ဘက်ခြမ်း ကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်
နေရ၏။ ထို့ပြင် အနောက်ဘက်တည့်တည့်တွင် ဖိုတ်ဝီလျဟင်နရီ

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိဟိကန်

ခံတပ်၏ အဆောက်အဦများ ရှိနေကြပေသည်။ သို့သော် ခံတပ်ရှိရာသို့ အလွန်နီးကပ်စွာ တက်လာခဲ့ကြသော ဗိုလ်ချုပ် မွန်ကမ်း၏ အမြောက်တပ်ရှိရာသို့ သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများ တန်း၍ ကျရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“မစိုးရိမ်ကြနဲ့” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက မိန်းကလေး များအား ပြောလိုက်၏။ “မိဟိကန်တွေနဲ့ ငါက မင်းတို့ကို မင်းတို့ရဲ့ အဖေရှိရာကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားမှာပါ။ ငါတို့ကို အကူအညီဖြစ်စေမယ့် နှင်းတွေ တစ္ဆေ ကျလာနေပါပြီ”

သူတို့သည် ညီညာသောမြေပြင်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ့နောက်မှ မတ်စောက်သော ကုန်းစောင်းကို ဆင်း၍ လိုက်ခဲ့ ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် နှင်းများသည် တလိမ့်လိမ့် လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းလာနေပေရာ သူတို့သည် ရန်သူ၏ စခန်းအား နှင်းများ ပိတ်ဖုံးသွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြ၏။

“သူတို့တွေ လူဖြူတွေရော၊ လူနီတွေပါ အစောင့်ချထားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့တွေ သတိနဲ့ လှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မယ်” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်ပါသည်။

သူတို့ နှင်းထုအတွင်းဖြတ်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွား နေစဉ်မှာပင် အသံပေါင်းစုံကို ကြားနေကြရ၏။ ပြင်သစ်လို ပြောနေသောအသံများ၊ ဟူရွန်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသော အသံများ၊ မတ်စကက်သေနတ်နှင့် အမြောက်ပစ်သံများကိုပါ ကြားနေရ၏။ သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် တစ်လျှောက်လုံး ခံတပ်နှင့် နီးသည်ထက် နီးသော နေရာသို့ သူတို့အား ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါ်ဆောင်သွားနေပေသည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

ရတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ယင်းအုပ်စုကလေးသည် သူတို့ အထက်ဘက်မှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ယင်းမှာ မိန်းကလေးများ၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်မန်ရိုး ဖြစ်နေပေသည်။ အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့သည် သူ့အား နှင်းများအတွင်းမှ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စစ်သားအချို့သည် သူတို့အား အထဲခေါ်သွင်းရန်အတွက် ခံတပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဤကိစ္စအားလုံးသည် အံ့မခန်းလောက်သော အမြန်နှုန်းဖြင့် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

မိန်းမပျိုကလေးများနှင့် သူတို့၏ ဖခင်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြန်တွေ့ဆုံရသဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့ကြပေရာ နောက်ရက်များအတွင်းတွင် သူတို့သည် ကျရောက်နေသော အန္တရာယ်ကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ခံတပ်အား ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားသော မွန်ကမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်စစ်သားများကို လည်းကောင်း၊ အင်ဒီးယန်းစစ်သားများကိုလည်းကောင်း မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။

ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားမှုရှိနေစဉ်အတွင်း သူတို့သည် အသက်အန္တရာယ် အဆက်မပြတ် ရှိနေကြောင်း သိနေကြသော်လည်း ထိုအကြောင်းကို သူတို့မေ့လျော့သွားခဲ့ကြသည်။ မန်ရိုးသည် ပြန်လှန်မခုခံနိုင်သလောက် အခြေအနေတွင် ရှိနေပြီး ဖွဲ့တ်အက်ဂွပ် ခံတပ်တွင် အားဖြည့်ရန် တပ်နှင့်အတူ ဝက်ဘ် ရောက်အလာကို မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် စောင့်နေဆဲရှိနေပေသည်။

တတိယမြောက် နေ့တွင် မွန်ကမ်းက စကားပြောဆို ဆွေးနွေးရန် အသင့်ရှိကြောင်း အကြောင်းကြားလာ၏။ ဗိုလ်ချုပ် မန်ရိုးက ဗိုလ်မှူးဒန်ကန်ဟေးဝပ်အား သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဒန်ကန်သည် ခေတ္တစစ်ပြေငြိမ်းကြောင်း အထိမ်းအမှတ် အလံဖြူကို ကိုင်ဆောင်လျက် ခံတပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ သူသည် ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ထိုသူက သူ့အား ဗိုလ်ချုပ်မွန်ကမ်း ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ဒန်ကန်သည် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ တံအတွင်းသို့ ဝင်ပြီး သောအခါ သူက ပတ်ပတ်လည်အား စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်ဖြင့်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မွန်ကမ်းသည် သူ၏ ပြင်သစ် ထိပ်တန်းစစ်အရာရှိများနှင့် မာဂျီအပါအဝင် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်အချို့နှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်သည် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောသူ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ရဲရင့်ပါပေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးမြေကျတဲ့ ကိစ္စတွေကနေ ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် အခုပဲ ကျွန်တော့်ထံမှာ လက်နက်ချမယ်ဆိုရင် မကောင်းပေဘူးလား” ဟု သူက ပြောပါသည်။ “ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအင်ဒီးယန်း တွေရဲ့ ဒေါသကို ကြာကြာထိန်းထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ သူတို့ကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့တွေ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဘက်အပေးအယူလုပ်ဖို့ စကား ပြောကြရအောင်လား”

“အင်အားကောင်းတဲ့ တပ်တစ်တပ် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီဖို့ လမ်းမှာ ရောက်နေပါပြီ” ဟု ဒန်ကန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထို့ပြင် သူသည် မွန်ကမ်း ပြီးလိုက်သည်ကို သဘောမပေါက်ပေ။

သူတို့ အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နှစ်ဘက်စလုံးက အလျှော့မပေးကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒန်ကန်က ထွက်ခွာရန် ထလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် မွန်ကမ်းက သတင်းယူဆောင်လာသူထံမှ ဖမ်းဆီးရမိထားသော စာကို သူ့အား ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ယင်းစာပို့လိုက်သူမှာ ဖိုဟီအက်ဒွပ်ခံတပ်မှ ကယ်တင်မည့်တပ်အား ဦးဆောင်လာမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသူဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ဝက်ဘ်က ရေးလိုက်သော စာဖြစ်သည်။ မွန်ကမ်းက စာကို ဒန်ကန်အား ပြသလိုက်ရာ သူသည် အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဒါဟာ ဝက်ဘ်ရဲ့ လက်မှတ်ပဲ” ဟု ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

စာက မန်ရိုးထံသို့ လိပ်မူထားပြီး သူတို့အား ကူညီရန် နောက်ထပ်စစ်သည်များ လွှတ်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြ ထားပါသည်။ စာက သူ့အား ဖို့တ်စီလုံဟင်နရီခံတပ်ကို ချက်ချင်း လက်နက်ချလိုက်ရန် အကြံပြုထား၏။ ဒန်ကန်သည် ခေါင်းငိုက် စိုက်ကျသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်မွန်ကမ်းသည် သဘော ထားကြီးရှာပါသည်။ “ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကို ဆက်လက် ကိုင်ဆောင်ခွင့်နဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အလံတော်နဲ့အတူ သိက္ခာရှိရှိ စစ်သားပီပီသသ ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါမယ်၊ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် ခံတပ်ကို ပျက်ဆီး ပစ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို အနာတရ မဖြစ်စေရပါဘူး။”

ဒန်ကန်က မန်ရိုးအား အစီရင်ခံလိုက်သောအခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်မန်ရိုးက မွန်ကမ်း၏ စည်းကမ်းကန့်သတ်ချက်အား လက်ခံလိုက်၏။ သူက နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ခံတပ်မှ ထွက်ခွာပေးရန် သဘောတူညီချက်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး လိုက်ပါသည်။

ထိုအခြေအနေကို မကျေနပ်သော သူတစ်ယောက်သည် ဟူရွန်လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင် မာဂ္ဂါပင် ဖြစ်ပေသည်။ “အခုဆို အင်္ဂလိပ်တွေ ထွက်ခွာသွားနေကြပြီ၊ ပြင်သစ်တွေက သူတို့ကို ရန်သူတွေလို ဆက်ခေါ်နေကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ရန်သူတွေ ဖြစ်နေတုန်းပဲ၊ နောက်ပြီး ငါ သူတို့ အပေါ် လက်စားချေရလိမ့်မယ်” ဟု သူသည် ရေရွတ်ပြောဆို နေခဲ့၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

နောက်တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များသည် စနစ်တကျ ဖြင့် ပြင်သစ်တပ်စခန်းဘက်သို့ တရားဝင်လက်နက်ချရန် ချီတက် သွားခဲ့ကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက် အမျိုးသမီးများနှင့် ဒဏ်ရာရထားသူများသည် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော စစ်သားများ ခြံရံလျက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့ ခရီးအတန်ငယ် ခံတပ်မှ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီးသော အခါ မာဂျီနှင့် ဟူရွန်အင်ဒီးယန်းများက ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ၏ နောက်ဘက်တွင် ပြတ်ကျန်နေစပြုသော အမျိုးသမီးအုပ်စုတစ်စု အား စောင့်ကြည့်နေသည်ကို ကိုရာက သတိထားလိုက်မိသည်။ မွန်ကမ်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိသော ပြင်သစ်တပ်သည် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေပေသည်။ ဤတွင် မာဂျီက အချက်ပေးလိုက်၏။ ဟူရွန်စစ်သည် နှစ်ထောင်ကျော် ကျော်သည် တောတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး တိုက်ခိုက်နေရာသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ခုခံနိုင်ခြင်း မရှိသူများအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နေမှု ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေပြီး သေသူများ၏ အော်သံ ဟစ်သံနှင့် သေဆုံးနေသော မြင်ကွင်းသည် နေရာအနှံ့တွင် ရှိနေခဲ့၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

မာဝါက အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့အား သူ၏ အကျဉ်းသား အဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ “လာခဲ့စမ်း၊ ငါ့ရဲ့တဲဟာ နင့်အတွက် ဖွင့်ပေးထားဆဲပဲ” ဟု သူက ကိုရာကို ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ရပ်နေခဲ့ပြီး သူ၏လက်နှင့် လက်မောင်းတွင် ယောကျ်ားနေသော သွေးများကြောင့် အော့အန်အန်ချင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူက သူတို့အား သစ်ပင်ရှိရာသို့ တရွတ်ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအား မြင်းတစ်ကောင်တည်းပေါ်တွင် တင်လိုက်ပါသည်။ (အဲလစ်စ်မှာ မေမြောနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။) ထို့နောက် သူက သူတို့အား တောထဲသို့ ဖြတ်သွားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခေါ်ငင်သွားခဲ့ပေသည်။ သူတို့သည် ယခင်ရက်ပေါင်းများစွာက သိန်းငှက်မျက်လုံး သူတို့အား ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့ဖူးသော ကုန်းမြင့်နေရာမှာပင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

သတ်ဖြတ်နေမှုများမပြီးမချင်း ဟူရွန်တို့သည် ရပ်စဲနိုင်ခြင်း မရှိကြသေးသည့်အတွက် ထိုကုန်းမြင့်မှနေ၍ သူတို့သည် အောက်ဘက်ရှိ လွင်ပြင်တွင် သတ်ဖြတ်နေမှုကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် ဒဏ်ရာရသူများ၏ အော်ဟစ်လိုက်သံများ၊ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံများ၊ သတ်ဖြတ်နေသူများ၏ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်လိုက်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသည်ထက် လျော့နည်းလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်၍ သိန်းငှက်မျက်လုံး၊ ချင်ဂါချွတ်၊ အန်ကက်စ်၊ မန်ရီးနှင့် ဟေးဝပ်တို့သည် အဲလစ်စ်နှင့် ကိုရာတို့၏

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝိုဟ်ကန်

အလောင်းများကို ဆက်လက် ရှာဖွေနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရင်း သေနေသော အမျိုးသမီးအားလုံးအား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အနီးကပ်၍ ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ ဤကိစ္စမှာ အော့အန်ချင်စရာ ကောင်းသော အလုပ်တာဝန် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက်တွင် အန်ကက်စ်က ချုံပုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် ကိုရာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သော အစိမ်းရောင် ခေါင်းဆောင်းအား တွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။

“သူ အသက်ရှင်နေတယ်” ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောလိုက်၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

“ဟုတ်တယ်၊ မသေဘူး၊ နောက်ပြီး ဂရုတစိုက်နဲ့ ကျွန်တော် တို့ ခပ်ဖွဖွသွားမယ်ဆိုရင် ကိုရာ သွားခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းကို နောက်ကလိုက်လို့ ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ရှည်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ခြေရာများကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ရှုနေသော ချင်ဂါ ချွတ်က “မာဂွါဟာ ကိုရာနဲ့အတူ ရှိနေတယ်” ဟု ဖြည့်စွက်ပြော လိုက်ပါသည်။

အခြေအနေတိုးတက်မှုသည် နှေးကွေးပြီး အထူးဝီရိယ စိုက်ထုတ်လုပ်ဆောင်နေရ၏။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် လည်ဆွဲ၏

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအား သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြပြီး အားတက်လာခဲ့ကြသည်။ ဟေးဝပ်သည် ယင်းလည်ဆွဲအား ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ယင်းများ အဲလစ်စ်ပိုင်သော လည်ဆွဲဖြစ်သည်။ သူမ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးများသည် ယင်းအရာအား မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံလာခဲ့လေသည်။

အမှောင်ထု ဝင်ရောက်လာသောအခါ သူတို့သည် ဝက်ဝံသားခြောက်ကို စားလိုက်ကြပြီး ပျက်စီးသွားသော ခံတပ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသောနေရာတွင် နားနေခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သိန်းငှက်မျက်လုံးက ဒန်ကန်ဟေးဝပ်နှင့် မန်ရိုးတို့အား အိပ်ရာမှနှိုး၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ရဲ့

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

နောက်မှာရော၊ ရှေ့မှာပါ ရန်သူတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တို့ အထူးဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ်”

အန်ကက်စ်နှင့် ချင်ဂါချွတ်တို့က ခံတပ်အနီးရှိ ရေကန်၏ အခြေမှ ကနူးလှေကို ယူရန် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပေပြီ။ သူတို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် တစ်ဖွဲ့လုံး ကနူးလှေပေါ် တက်လိုက် ကြပြီး ဟော်ရီကန်ရေအိုင်၏ ကြည်လင်နေသော ရေပေါ်တွင် လှော်ခတ်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အကာအကွယ်ရရန်အတွက် ရေအိုင်၏ ကမ်းနံဘေးနှင့် သစ်ပင်အနည်းငယ် ပေါက်ရောက်နေ သော ကျွန်းများနှင့် ကပ်၍ သွားခဲ့ကြသည်။ မွန်းလွဲနောက်ပိုင်း လောက်တွင် သူတို့သည် ရေအိုင်၏ မြောက်ဘက်အဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြ၏။ ကနူးလှေအား ရေထဲမှ မထုတ်လိုက်ကြပြီး ထိုသူတို့က လှေကို သစ်ပင်များအကြားသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့က လမ်းကြောင်းမှားများကို ချန်ထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ စမ်းချောင်းရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသောအခါ သူတို့သည် ကနူးလှေဖြင့် ထပ်မံ၍ မထွက်မီ ရေအိုင်ရှိရာသို့ ရေထဲမှ ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် အနောက်ဘက် ကမ်းခြေ ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လှော်ခတ်လာခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ကနူးလှေအား ကုန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြပြီး သစ်ကိုင်းပုံတစ်ခု၏ အောက်တွင် သေသေချာချာ ဝှက်ထားလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အဖွဲ့သားများသည် စခန်းချ နားနေခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် တောရှိရာ ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လမ်းကို ဦးဆောင်သွားခဲ့သည်။ ယင်းတောမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန် ထူပြော၍ တောမှာ နက်လှပေသည်။ သို့သော်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟိကန်

သူနှင့် အင်ဒီးယန်းနှစ်ယောက်တို့သည် ယင်းတောအား ကောင်းစွာ အကျွမ်းတဝင်ရှိကြပေသည်။

သူတို့သည် မိန်းကလေးများ၏ ခြေရာကို မကောက် နိုင်ကြဘဲ မိုင်ပေါင်းများစွာ လျှောက်ခဲ့ကြရ၏။ ထို့နောက်တွင် အန်ကက်စ်က လမ်းကြောင်း၏ ဘေးတစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက် သည်။ “ကြည့်ပါ၊ သူတို့တွေ မိန်းကလေးတွေကို တောနက်ထဲ ဆက်ခေါ်သွားခဲ့ကြတယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မာဂျီနှင့် သူ၏ လူများကလည်း သူတို့အား ခြေရာမခံနိုင်စေရန် သဲလွန်စ အမှားများ ချထားခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် ခြေရာခံသူ သုံးဦးအား အရူးလုပ်၍ မရခဲ့ပေ။ မွန်းတည့်ပြီးနောက် စောစောပိုင်းလောက် တွင် သူတို့သည် စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး ညနေခင်းရောက်သည်အထိ ရေထဲမှ တစ်လျှောက်လုံး ဆင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ညအချိန် ကျရောက်လာသောအခါတွင် သူတို့သည် သစ်ပင်များအကြားရှိ လွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ရွံ့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တံပေါင်း တစ်ရာခန့် ရှိနေပြီး အင်ဒီးယန်း အမြောက်အမြား လှည့်လည်သွားလာ နေလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအဖွဲ့ကလေးသည် မမြင်သာသောနေရာတွင် နေနေခဲ့ကြသည်။ အတန်ငယ် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ချင်ဂါချွတ်က မန်ရိုးအား အနီးအနားရှိ သူသိထားသော ပုန်းစရာ နေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ထိုနေရာမှာပင် သူ့အား စောင့်ကြပ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ သိန်းငှက်မျက်လုံးနှင့်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

အန်ကက်စ်တို့က ဟူရွန်များ ဘာလုပ်နေသည်ကို သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်အတွက် လူစုခွဲ၍ သွားရန်ဖြစ်သည်။

ဒန်ကန်ဟေးဝပ်က ထိုအခါတွင် အလွန်အန္တရာယ်များသော အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုခဲ့၏။ သူက စခန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးသန်းသွားလာနေတတ်သော ဖြေဖျော်သူတစ်ယောက်နှင့် တူရန် ချင်ဂါချွတ်က သူ့အား ဆေးခြယ်ပေးရန် အကြံပြုခဲ့ပေသည်။ သူ၏ ပြင်သစ်ဘာသာတတ်မြောက်မှုက ဟူရွန်များအား သူ၏ မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုမှုကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိစေရန် အထောက်အပံ့ ပြုပေလိမ့်မည်။ စခန်းအတွင်း ရောက်ခဲ့လျှင် သူ့အနေနှင့် ကိုရာနှင့် အဲလစ်စ်ကို ရှာဖွေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေများကမူ စိတ်မချကြပေ။ သို့သော် ဒန်ကန်သည် ခေါင်းမာပြီး အလျှော့မပေးဘဲ အတင်းအကျပ် ပြောဆိုနေခဲ့၏။ “တကယ်လို့

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

သူတို့တွေ ဒီရွာထဲ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာအန္တရာယ်တွေနဲ့တွေ့တွေ့ သူတို့ကို လွတ်သွားအောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်”

သို့ဖြင့် ချင်ဂါချွတ်က ဒန်ကန်၏ မျက်နှာအား လက်ရာ မြောက်စွာဖြင့် ဆေးခြယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မကြာမီမှာပင် ဗိုလ်မှူး ကလေးသည် မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်နှင့် တူသွားပေသည်။ သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူ့အား သူတို့ အသုံးပြုမည့် အချက်ပြ သင်္ကေတများနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့တွေ့ဆုံကြမည့်နေရာကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူတို့အနေနှင့် သူတို့၏ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များအား အားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိကြသောအခါ အန်ကန်စ်သည် မာဂ္ဂါအား ရှာဖွေရန်အတွက် တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။ သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် လည်း အခြားဦးတည်ရာဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

စခန်းအတွင်းသို့ ဒန်ကန် ဝင်ရောက်သွားသောအခါ သူသည် ဤအလုပ်၏ အန္တရာယ်ကြီးမားမှုကို ပို၍ သိသာထင်ရှားစွာ ခံစားလိုက်ရပေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်သည် မှောင်မည်းလျက် ရှိနေ၏။ သူ ရွံ့အိမ်များသို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် ကလေး များနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရပြီး သူတို့က သူ့အား ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း ဘာမျှ မပြောကြပေ။

ရွာ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် အသက်ကြီးသူ အင်ဒီးယန်း အချို့ တောက်လောင်နေသော မီးပုံအနီးတွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်သည် အကြီးအကဲနှင့် တူပုံ ပေါက်ပေ သည်။ သူက ဟူရွန်ဘာသာဖြင့် ပြောပါသည်။ ဒန်ကန်က

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် အကြီးအကဲ လုပ်သူက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဒန်ကန်အား စခန်းအတွင်းသို့ မျက်နှာအား ဆေးခြယ်၍ အဘယ်ကြောင့် ဝင်လာရသလဲဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“အင်ဒီးယန်း အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ လူဖြူ မိတ်ဆွေတွေဆီကို လာရောက် လည်ပတ်တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ ကျွဲ သားရေဝတ်ရုံကို ချွတ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးထား တဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်လာလေ့ ရှိပါတယ်” ဟု ဒန်ကန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်ဒီးယန်း မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော် သူတို့ဆီ လာလည်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ဆင်မြန်းဖို့ ဆေးခြယ်ပေးလိုက်ကြတာပါ”

အင်ဒီးယန်းလူကြီးများသည် ဤကဲ့သို့ လေးလေးစားစား ချီးမြှောက်ပြောဆိုခြင်းကို ကြားရသဖြင့် အလွန်ပင် ကျေနပ် နှစ်သက်သွားကြပေသည်။ ထို့ပြင် ဒန်ကန်အား သူတို့နှင့်အတူ လာရောက်၍ အတူထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောကြားရန် ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီး ဒန်ကန်သည် အနေရအထိုင်ရကျပ်စ ပြုလာခဲ့လေသည်။ သူတို့ စကားပြောနေ ကြစဉ်မှာပင် တောထဲမှ အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး အင်ဒီးယန်း စစ်သည်များသည် စိတန်း၍ ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံးဖြင့် ခေါင်းပြတ်များကို စီ၍ သယ်လာရင်း သစ်ပင်များအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြ၏။

ရွာရှိ ယောက်ျားအားလုံးသည် ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက် ကြပြီး အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးများက တင်းပုတ်များ၊ ပုဆိန်များကို

ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အတန်းနှစ်တန်းဖွဲ့ပြီး စီတန်းလိုက်ကြသည်။ စစ်သည်အဖွဲ့က ယင်းအတန်းနှစ်တန်း အကြားမှ စခန်း၏အလယ်သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အကျဉ်း သား နှစ်ဦးကိုလည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ အကျဉ်းသားနှစ်ဦး အား မြေတဲတစ်တဲရှိရာသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်တွင် သူတို့အား လှောင်ပြောင်ကြ၊ ညဉ့်ပန်းလိုက်ကြ၊ ရိုက်ပုတ်လိုက်ကြ ပြုနေခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့အား တိုင်တွင် ချည်နှောင် ထားလိုက်ကြသည်။

အမှောင်ထုထဲတွင် မီးတုတ်များမှ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာစဉ် ဒန်ကန်သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်း၍ ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင် လိုက်ရပေသည်။ သူက အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအနီးသို့ ကပ်သွား လိုက်၏။ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက သူ၏ခေါင်းအား လှည့်၍ ဒန်ကန်အား ခပ်တင်းတင်း စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက် ပါသည်။ ယင်းကား အန်ကက်စ် ဖြစ်ပေသည်။

အခြား အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကမူ ဟူရွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ထိုသူသည် ပြီးခဲ့သော တိုက်ပွဲတွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြ၍ အရှက်ရစေခဲ့ပြီးနောက် သူ့အား အမဲလိုက်ဓားဖြင့် ရင်ဝသို့ ထိုး၍ သတ်လိုက်ကြ၏။ ချက်ချင်းပင် တဲများရှိ မီးတုတ်အားလုံးအား မြေကြီးအတွင်း ထိုးသတ်ပစ်လိုက်ကြရာ အရာရာသည် အမှောင်ထုအတွင်း

ပျောက်ကွယ်သွားကြရပေသည်။ ဒန်ကန်သည် ဝေးရာသို့တိုး၍ ထွက်မသွားမီ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အန်ကက်စ်က သိန်းငှက်မျက်လုံး လွတ်မြောက်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တဲအိမ်၏ အပြင်ဘက်ရှိ စစ်သည်တစ်ယောက်က ဒန်ကန် ရှိရာသို့ ထူးဆန်းလှသည့် မန်ကြားချက်တစ်ရပ်ဖြင့် ချဉ်းကပ် လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ရဲ့မိန်းမ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့ဝိညာဉ် ဝင်ပူး နေပါတယ်၊ နင့်ရဲ့ဆေးဝါးတွေ သုံးပြီး ဒီဝိညာဉ်ကို ခြောက်ထုတ် ပစ်နိုင်မလား” ဟု သူက မေးပါသည်။

ယခုအခါတွင် အင်ဒီးယန်းများ၏ ခလေ့ထုံးစံနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းအကျဉ်း သိရှိထားပေရာ ယင်းကိစ္စသည် စခန်းအတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်သွားလာခွင့်ရရန် အခွင့်အခါကောင်း ဖြစ်ပေ

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟ်ကန်

လိမ့်မည်ဟု သူ သိရှိလိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူက သဘောတူလိုက်
ပါသည်။ ထိုဟူရွန်က ရွာအစွန်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွား
ပါသည်။ “လာ...ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့” ဟု သူက ပြောပါသည်။
ထို့နောက် အန်ကက်စ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဒီ မိုဟ်ကန်ဟာ မနက်ကျရင် သေရတော့မယ်” ဟု
သူက ပြော၏။ “သူ့ကို အရှက်ရအောင် နေမင်းကြီးက
အလင်းရောင် ထိုးပြလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး မိန်းမတွေက တုန်နေတဲ့
သူ့အသားကို လာကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

သူတို့ ဟူရွန်၏ ဖျားနာနေသော မိန်းမဖြစ်သူရှိရာသို့
အသွားတွင် လမ်း၏ ဘေး၌ ရှိနေသော ဝက်ဝံတစ်ကောင်
အနီးမှ ဖြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ အင်ဒီးယန်းများသည် စခန်းအနီး
အနားတွင် ဝက်ဝံများကို ထိန်းသိမ်းမွေးမြူထားလေ့ ရှိပေသည်။
သို့ဖြင့် ဒန်ကန်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မသွားခဲ့ပေ။ ယင်းဝက်ဝံ
သည် သူတို့အား အနည်းငယ်သာ ဂရုပြုမိပုံရပေသည်။ သို့သော်
သူတို့ ဖြတ်သွားပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဝက်ဝံသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍
သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ထိုဟူရွန်က ကျောက်ဆောင်များအတွင်းရှိ ဝင်ပေါက်
တချို့ အနီးတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ယင်းဝင်ပေါက်များအနက်
ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်အား ဖြတ်ဝင်သွားရာ အထဲတွင် ဖျားနာ
နေသောမိန်းမ ရှိနေပါသည်။ သူမအား ထိုနေရာသို့ အင်ဒီးယန်း
များက ပို့ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့က ဝိညာဉ်သည် သူမ
အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန်အတွက် ကျောက်ဆောင်နံရံများကို
ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ရန် ပို၍ ခက်ခဲလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟိကန်

ဒန်ကန်က အင်ဒီးယန်းအား အမျိုးသမီးနှင့်အတူ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရန် အတင်းအကျပ် ပြောဆိုခဲ့ရ၏။ အမျိုးသမီးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်မှတ် ရလေသည်။ အင်ဒီးယန်း ထွက်ခွာသွားသောအခါတွင် ဒန်ကန် သည် နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ထိုဝက်ဝံသည် ကျောက်ဆောင် ဝင်ပေါက်တွင် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ယင်းဝက်ဝံက သူ၏ ဦးခေါင်းအား မပစ်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ ဝက်ဝံအရေခွံ ခြုံထားသော သိန်းငှက်မျက်လုံး ဖြစ်နေပေသည်။ ဒန်ကန်သည် ထိတ်လန့် သွားရာမှ သတိပြန်ဝင်လာသောအခါ သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူသည် တောထဲတွင် ဝက်ဝံအရေခွံခြုံရန် ပြင်ဆင်နေသော အင်ဒီးယန်း မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ရှင်းပြခဲ့၏။ သူက ထိုသူအား အနိုင်တိုက်နိုင်လိုက်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက ဝက်ဝံ အရေခွံအား သူ့ကိုယ်သူ ခြုံလိုက်ပါသည်။

“တောနက်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြီးနောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာပုံနဲ့ သဘာဝကို ကောင်းကောင်းကြီး သိထားခဲ့ပါတယ်” ဟု သူက ဖြည့်စွက်၍ ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲ” ဟု ဒန်ကန်က မေးလိုက် ပါသည်။

“အဲလစ်စ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကတော့ ဒီနံရံရဲ့ ဟိုဘက် ခြမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဝက်ဝံတစ်ကောင်လို မြင်လိုက်ရင်

သူ လန့်သွားမှာစိုးလို့ ခင်ဗျား သူ့ဆီကို သွားမှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား ပထမဆုံး ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးခြယ်ထားတာတွေကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

သူက သူ့မျက်နှာမှဆေးများကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဒန်ကန်သည် အဲလစ်စ်ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။ သူမသည် ကယ်တင်ခံရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသော်လည်း သူမသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေပေသည်။ သူက သူမအား သူမ၏ဖခင် အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီးနောက် ကိုရာရှိရာကို မေးလိုက်ပါသည်။

“သူ့ကို မာဂျီက တခြားနေရာကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်”

ဒန်ကန်က အင်ဒီးယန်း ခြံစောင်အချို့ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီစောင်တွေနဲ့ ပတ်ပေးပြီး

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပိုဟီကန်

အပြင်ကို သယ်ထုတ်သွားမယ်၊ ဟူရွန်တွေက ခင်ဗျားကို ဖျားနေတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်”

အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းတွင် ဟူရွန်အချို့က စောင့်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ “သူ့ကို နင် ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ” ဟု ယောက်ျားလုပ်သူက မေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ မကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကျောက်ဆောင်တွေထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တယ်” ဟု ဒန်ကန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ “အခု ငါ သူ့ကို အားရှိစေနိုင်တဲ့ သစ်ဥသစ်မြစ်တွေ ကျွေးဖို့ တောထဲကို ခေါ်သွားနေတာ၊ နေမင်း ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ ငါ သူ့ကို နှင့်ရဲ့ တဲကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့မယ်” ထိုသို့ပြောပြီး သူသည် သူတို့အား ချန်ထားရစ်ခဲ့၏။ သူသည် ရွာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင် အဲလစ်စ်ကို အောက်ချပေး

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟိကန်

လိုက်၏။ သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူတို့နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်း
လိုက်ပြီး လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒဲလာဝါရီးစ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင်
သူတို့က ခင်ဗျားကို အကူအညီ ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ လူမျိုးစုနဲ့ မိုဟိကန်လူမျိုးစုဟာ လူမျိုးစု
တစ်ခုတည်းဖြစ်ပြီး လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းက ဆင်းသက်လာကြလို့ပဲ၊
သူတို့အားလုံးဟာ လိပ်မင်းကြီးရဲ့ သားမြေးတွေဖြစ်တယ်”

“ရှင်ကကော” ဟု အဲလစ်စ်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြန်သွားပြီး အန်ကက်စ်ကို လွတ်အောင်
လုပ်ပေးရဦးမယ်” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်ပါသည်။

သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြရာ ဝက်ဝံရေဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားဆဲ
ရှိသော သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် ရွာဘက်သို့ ပြန်၍ သွားခဲ့လေ
သည်။ ဟူရွန်များသည် ညအိပ်ရန်အတွက် သူတို့၏ တဲအိမ်များ
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သို့ဖြစ်စေ
ကြီးမားသော အန္တရာယ်သည် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ အန်ကက်စ်အား
ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရာ တဲအနီးတွင် ဟူရွန်စစ်သည်နှစ်ယောက်
ရှိနေကြရာ သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် မိနစ်ပေါင်းများစွာ အကြာကြီး
ပုန်းကွယ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့
ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီး အရာရာသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့
ပေသည်။

အစ ပထမတွင် အန်ကက်စ်သည် သူ၏ ရန်သူများက
သူ့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန်အတွက် သားရဲတိရစ္ဆာန်အား စေလွှတ်
လိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ နောက်မှ ယင်းတိရစ္ဆာန်သည်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟ်ကန်

သိန်းငှက်မျက်လုံး ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိသွားခဲ့ပေသည်။ သူ့အား ကြီးများဖြတ်တောက်၍ လွတ်အောင် လုပ်ပေးပြီးလျှင် ပြီးချင်း သူက သိန်းငှက်မျက်လုံးအား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒဲလာဝါရီးစ်တွေဆီကို သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ အဘိုးတွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ သားမြေးတွေ ဖြစ်ကြလို့ပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီ ပေးကြလိမ့်မယ်”

သူတို့သည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် စခန်းကို ဖြတ်၍ သစ်ပင်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီး ဒဲလာဝါရီးစ် လူမျိုးစု၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသော မီးရောင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ကြ၏။ အရုဏ်ကျင်း၍ လင်းစပြုလာသောအခါ သူတို့သည် အဲလစ်စ်၊ ဒန်ကန်ဟေးဝပ်တို့နှင့် ဆုံမိကြပြီး သူတို့ အတူတကွ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် လိပ်မင်းကြီး၏ သားမြေးများ ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြပေသည်။

ထိုနေ့နံနက်ခင်း နောက်ပိုင်းတွင် ဒဲလာဝါရီးစ်များ၏ ရှေ့မိနောက်မိပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော တာမင်နမ်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် အန်ကက်စ်အား တွေ့မြင်သွားခဲ့ပေရာ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရပေသည်။ သူက မိုဟ်ကန်လူငယ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လှပစွာ ဆေးမင်ထိုးထားသော အပြာရောင်လိပ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး “မင်းက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အူနာမစ်စ် လိပ်မင်းကြီးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ ချင်ဂါချွတ်ရဲ့ သား အန်ကက်စ်ပါ။ လိပ်မင်းကြီးရဲ့ သွေးဟာ အကြီးအကဲ တော်တော်များများရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက လွဲရင် အားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပါပြီ”

“ဒါဆို မင်းက နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ မိုဟီကန်ပေါ့” ဟု တာမင်နမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု အန်ကက်စ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်၏။

တာမင်နမ်းသည် ဤသို့ကြားရသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်သွားခဲ့ပေရာ သူက ဒဲလာဝါရီးဒ် စစ်သည်များထဲမှ အတော်ဆုံး စစ်သည်များအား မာဂျီ နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ပြီး ကိုရာအား ကယ်တင်ရန် ကမ်းလှမ်းပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“သူဟာ ဒီကနေ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ဟူရွန်အချို့နဲ့ အတူရှိနေတယ်လို့ ငါတို့ရဲ့ အထောက်တော်တွေက ပြောတယ်။ သူတို့က မိန်းကလေးကို ဂူတစ်ဂူထဲ ထည့်ထားပြီး အစောင့်ချ ထားတယ်”

သို့ဖြင့် အန်ကက်စ်အနေနှင့် သူသည် မိုဟီကန်မျိုးနွယ်၏ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဟူရွန်များ၏ အဓိက ကျသော တပ်ကို ဒဲလာဝါရီးစ်များနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်သင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် လူနှစ်ဆယ်ကို ခေါ်ဆောင်၍ မန်ရီးနှင့် ချင်ဂါချွတ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်လာရန် အခြား လမ်းကြောင်းတစ်ခုမှ သွားသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အန်ကက်စ် နှင့် ကိုရာအား ချုပ်နှောင်ထားသော ဂူအနီးတွင် ပူးပေါင်းကြပေ လိမ့်မည်။

သိန်းငှက်မျက်လုံးသည် အပြည့်အစုံ စီစဉ်ပြင်ဆင်ပြီး
သောအခါ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော အဖွဲ့ငယ်ကလေးအား
ဦးဆောင်၍ စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်
ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သစ်ပင်များအတွင်း အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်
အေးချမ်းလျက် ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီး သူတို့သည် ခမောက်ပုံ
တဲများရှိရာတွင် မန်ရီးနှင့် ချင်ဂါချွတ်တို့အား တွေ့ခဲ့ကြရသည်။
ဤအချိန်မှာပင် သူတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုက်ခိုက်နေသံ
များကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းနှင့် တိတ်
တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ပို၍ နက်ရှိုင်းပြီး ပို၍ မည်းမှောင်နေသော
တောအုပ်အတွင်းသို့ ဦးတည်ပြီး သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင်
ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲသည် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝိပဿိတ

ထိုနေရာတွင် ကိုရာအား ဖမ်းချုပ်ထားကြောင်း သူတို့ သိကြ
ပေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ဂူများအား တွေ့မြင်နိုင်သော အကွာအဝေး
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင် အန်ကက်စ်နှင့် သူ၏
နောက်လိုက်များသည် ဟူရွန်တို့၏ စစ်ကြောင်းအား ထိုးဖောက်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီး သူတို့အား နောက်သို့ ဆုတ်သွားစေခဲ့ကြ၏။
ကိုရာအကြောင်း တွေး၍ စိတ်ပူမိသဖြင့် ဒန်ကန်ဟေးဝပ်သည်
သိန်းငှက်မျက်လုံးအား တွန်းဖယ်၍ ကျော်တက်လိုက်ပြီး ဂူများ
ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့လေသည်။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ
သူသည် အသက်အန္တရာယ်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ မိန်းကလေးအား
ရှာဖွေလိုက်၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟိကန်

ထို့နောက် မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်း တွင် တိုက်ခိုက်နေသော အန်ကက်စ်နှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ တွေ့လိုက်ရ၏။ ခြေလှမ်းအတော် ဝေးဝေး အကွာတွင် ကိုရာ၏ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကို သူတို့ မြင်လိုက်ရသည်။ မာဂျီနှင့် အခြားဟူရွန်တစ်ယောက်က သူမအား သူတို့နှင့်အတူ ဆွဲခေါ်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အန်ကက်စ်သည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပစ်ချ ထားလိုက်ပြီး သူမ ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။ မာဂျီရှိရာသို့ သူ ရောက်ရှိသွားစဉ် အခြားဟူရွန်က ကိုရာ၏ရင်ဝသို့ သူ၏ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။ သူမက လဲကျသွားသည့်အခိုက်တွင် အန်ကက်စ်သည် ယိုင်၍သွားခဲ့ရာ မာဂျီက သူ၏ပုဆိန်ဖြင့် မိုဟိကန်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုတ်ချလိုက်၏။ အန်ကက်စ်က ကိုရာအား သတ်လိုက်သူအား လှည့်၍ ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ယင်းအားထုတ်မှုသည် သူ၏ နောက်ဆုံးအားထုတ်မှုပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် မာဂျီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မိလျက် ရှိနေပြီး မာဂျီက သူ၏ဓားဖြင့် မိုဟိကန်၏ ရင်ဘတ် အတွင်းသို့ သုံးချက်ဆက်၍ ထိုးသွင်းထည့်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ သေကြေအောင် တိုက်ခိုက်မှုများသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပေရာ မာဂျီက ကျောက်ဆောင်အစွန် ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားသောအခါတွင် ဒန်ကန်သည် ကိုရာနှင့် အန်ကက်စ်တို့၏ အလောင်းများရှိရာသို့ ရောက်ရုံသာ ရှိပေသေး သည်။ ထိုနေရာတွင် မာဂျီသည် ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုအကြား အတော်ဝေးသော ချောက်ကို အခြားတစ်ဘက်သို့ အန္တရာယ်

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဖိုဟီကန်

ကင်းစွာ ရောက်ရှိရန် အားကုန်ခုန်၍ ကူးလိုက်ပါသည်။ သူသည် တစ်ဘက်သို့ မမိုတမိ ကျသွားခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် အပင်ငယ် တစ်ပင်အား ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲတင်ရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေခဲ့၏။ သိန်းငှက်မျက်လုံးက သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ မာဂ္ဂါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ခဏအကြာ နောက်ပိုင်းတွင် တိုက်ခိုက်နေသံများသည် ဆုံးခန်းတိုင်သွားခဲ့ပေတော့သည်။

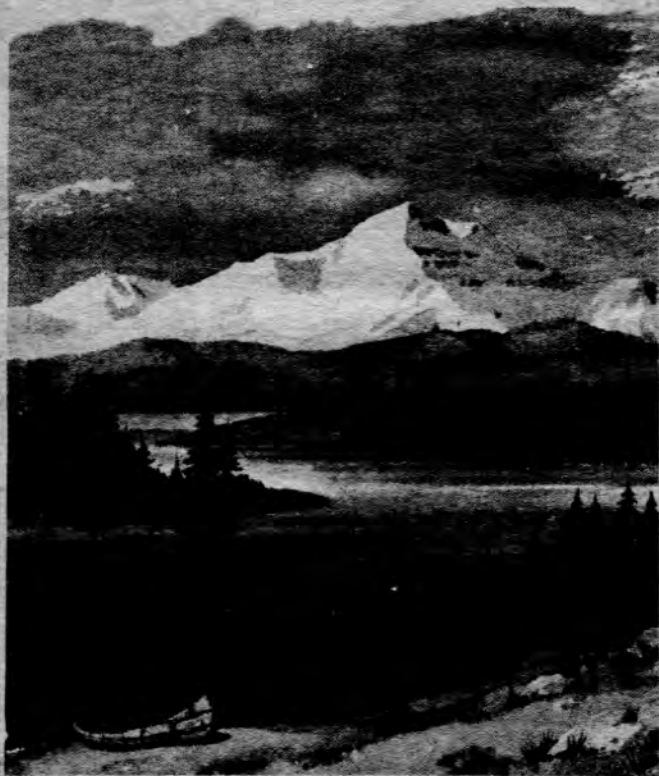
တိုက်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဟူရွန်များ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နေထွက်လာသောအခါတွင် သေဆုံးသွား ခဲ့သူများအတွက် လူအတော်များများ ငိုကြွေးခဲ့ကြရ၏။ ကိုရာ နှင့် အန်ကက်စ်တို့၏ ရုပ်အလောင်းများသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့အား ပန်းများ၊ အဆင်တန်ဆာများ၊ လက်တောက်များ၊ ဒင်္ဂါးဘယက်များဖြင့် မှီးလွှမ်း ဆင်ယင်ပေး ထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ချင်ဂါချွတ်က “ဘာဖြစ်လို့ ပူဆွေးငိုကြွေးနေကြ တာလဲ၊ သူတို့ဟာ ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ တိုက်ရင်း သေခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့်သားဟာ သေသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူမျိုးအားလုံး အခုဆို မရှိကြတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့ တယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ပါဘူး” ဟု သိန်းငှက်မျက်လုံးက ပြောလိုက်၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟိုကန်

သူက သူ၏ လက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်ရာ ချင်ဂါချွတ်က
ယင်းလက်အား နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သည့်အနေနှင့်
ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းများအား
ညွတ်ထားလိုက်ကြပြီး နောက်ဆုံးလက်ကျန် မိုဟိုကန်ဖြစ်သူ
အန်ကက်စ်၏ ရုပ်အလောင်းပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်
စီးကျသွားခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပီဟီကန်

မန်ရီးသည် သူ၏သမီး သေဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် စိတ်ထိခိုက်
သွားရာမှ ပြန်၍ နာလန်မထူခဲ့တော့ပေ။ အဲလစ်စ်သည် ဒန်ကန်
ဟေးဝပ်နှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် ချင်ဂါချွတ်
သည် သူ၏ မိတ်ဆွေကြီး သိန်းငှက်မျက်လုံးနှင့် ဝေးဝေးခွဲမနေ
ခဲ့ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဆက်၍ အသက်ရှင်ရပ်တည်
နေခဲ့လေသည်။

As French and English settlers fight for lands around the Hudson river, the native North American tribes join the struggle. Hawk-Eye, an English frontier scout, and his Mohican friends Uncas and Chingachgook try to guide two English women to safety. But Magua, leader of the Hurons, is after their scalps....

Pyi Zone Readers is a series of simplified stories which introduces you step-by-step to the literature that has made Pyi Zone Books famous. This series offers you classics, best-sellers, film-titles and original stories. Each book has extensive exercises, a detailed introduction and clear information about the syllabus. They are published at seven levels from Easystarts (200 words) to Advance (3000 words).

ဒုတိယအဆင့်စကားလုံး(၅၀၀)
Level 2 Elementary (500 words)

Retold by Raymond Sibley
Translated by Su Htet

- 6 Advanced (3000 words)
- 5 Upper intermediate (2300 words)
- 4 Intermediate (1050 words)
- 3 Pre-Intermediate (1050 words)
- 2 Elementary (500 words)
- 1 Beginner (300 words)
- Easystarts (200 Words)

- Contemporary
- Classics
- Originals
- British English
- American English

10501059

